SAMANTHA LYNNE

O veche iubire

Volumul 1

Traducerea și adaptarea în limba română de
CIPRIAN CHIRU.

ALCRIS

Capitolul 1

Era o zi foarte frumoasă, își spuse Merrin Sinclair, prima zi de toamnă, răcoroasă, senină și totuși caldă. Căldura verii și umiditatea dispăruseră, și ceața iernii și frigul erau suficient de departe, undeva în viitor, pentru ca să fie luate în considerație. Și, cu toate că era prima ei zi de lucru după un concediu foarte plăcut pe care și-l petrecuse lenevind pe o plajă în Whitianga, nu avea motive să se plângă. Ca secretară și mâna dreaptă a unui scriitor, îi plăcea enorm munca ei. Deși nu ținea să subli-

nieze acest lucru, Ellis Kimber era un dulce, iar romanele lui cu suspans te țineau în priză și erau bine scrise.

Merrin îi zâmbi unei femei în vârstă când trecu pe lângă ea pe aleea mărginită de o mulțime de dalii superbe și, inspirând adânc aerul cald, ajunse la capătul aleii, în șosea. De ce alesese Ellis să locuiască în acest orășel, numit Waikato, nimeni nu știa, poate doar datorită liniștii și frumuseții locurilor.

Cu siguranță acesta era motivul pentru care îi plăcea aici lui Merrin; în cei cinci ani de când locuia în această zonă, devenise o parte a comunității, acceptată ca membră cu drepturi depline. Deși la început i se păruse un sanctuar, acum considera orășelul casa ei și ar fi fost bucuroasă să trăiască tot restul vieții aici.

– Draga mea, arăți minunat ! o întâmpină Ellis cu entuziasmul lui obișnuit. Ce costum superb ! Cum a fost în Whitianga ?

– Extraordinar.

El râse și-și dădu la o parte șuvița de păr negru care îi atârna de obicei pe frunte.

– Bine. Așadar, ești gata pentru încă un an de muncă dură. Merrin, am niște vești extraordinare pentru tine ! Știi că acțiunea noii mele cărți se desfășoară într-o zonă din nord, unde se cresc oi, nu-i așa ? Ei bine, am decis că acum ar fi momentul ideal să accept o invitație pe termen lung într-o astfel de zonă, așa că fă-ți bagajele, draga mea ! Următoarele câteva săptămâni ni le vom petrece într-unul din cele mai frumoase locuri din Noua Zeelandă, împreună cu un vechi prieten al meu, un fost coleg de școală.

În timp ce vorbea, o conduse în birou, gesticulând larg, iar ea își puse geanta jos și se întoarse să-l privească.

– Sună interesant, zise ea încet, încercând să ignore ghemul din stomac. Cine este acest vechi prieten al tău ?

– Ah, un tip magnific, crede-mă. Probabil chiar ai să te îndrăgostești un pic de el; majori-

tatea femeilor par să-l considere irezistibil, deși, așa cum te știu eu, cu armura ta imbatabilă...

Merrin își țuguie buzele. Pentru Ellis, ea era o enigmă și de fiecare dată îi mărturisise părerea lui.

– Pare să fie un tip îngrozitor de îngâmfat, comentă ea.

– Nu, nu, nici gând. Este foarte sigur pe sine, foarte sofisticat, cu acea hotărâre de oțel care-l face automat centrul atenției. Genul de persoană spre care oamenii se întorc instinctiv pentru a fi ajutați, un astfel de om este Blase.

– *Blase* ?

Pentru câteva clipe, camera se învârti cu Merrin. Auzi exclamația de consternare a lui Ellis când o ajută să se așeze pe un scaun și insistă să bea un brandy, punându-i pe frunte o compresă cu apă rece.

– Acum mă simt mai bine, murmură ea, punând pe birou paharul din care abia gustase. Ai spus Blase ? Nu cumva Blase Stanhope? De la firma Blackrocks ?

– Chiar el.

Ellis devenise rezervat și atent.

– Se pare că deja îl cunoști.

– Așa este.

Luându-și poșeta, Merrin scoase o batistă cu care își tampona buzele.

– Poftim, spuse ea după încă un moment, luându-și compresa de pe frunte. Nu voi mai leșina, promit. Dar nu pot... nu pot merge cu tine la Blackrocks.

Urmă o scurtă tăcere. Ellis mută compresa dintr-o mână în alta ca și cum i-ar fi ars mâinile și în cele din urmă reuși s-o întrebe :

– Și nu vrei să-mi dai nici o explicație, Merrin?

– Ai dreptate, îți datorez măcar atâta lucru, zise ea oftând și mușcându-și buzele când amintirile începură să-i năvălească în minte. Tatăl meu a fost șeful oierilor la Blackrocks până când... a murit. După... moartea părinților mei, familia Stanhope mi-a asigurat un cămin. Pe atunci aveam 16 ani. După ce am terminat

școala, am rămas acolo ca un fel de secretară-cameristă. Doamna Grier – mătușa lui Blase – a fost foarte bună cu mine. Pe buze îi apăru un zâmbet amar când adăugă : Toți au fost buni cu mine.

– Nu voiai să lucrezi pentru ei ?

Ea-și ridică ochii privind prin el.

– Ah, am fost extrem de fericită, asemenea unui nebun. Până la a 18-a aniversare a mea, când... s-a ivit un nor. Blase a crezut că am dat cheia de la seif cuiva care a furat din el banii de salarii. N-am putut să-l conving de contrariu, și toate dovezile mă învinovățeau. Celeilalte persoane... îi displăceam din cauză că... mă rog, nu-i cazul să intrăm acum în detalii.

Ellis rosti cu fermitate :

– Bea și restul de brandy. Nu, insist. Ai suferit un șoc puternic și ai nevoie de ceva care să-ți aducă culoarea în obraji.

Când voia, putea să fie foarte sever. Și avea dreptate, Merrin avusese un șoc. Pe măsură ce mai lua câteva înghițituri, simțea cum o

învăluia un fel de calm general. începu să regrete că-i spusese lui Ellis cele câteva cuvinte pe care tocmai i le dezvăluise.

– Te simți mai bine acum ?

Merrin încuviință din cap și puse paharul gol pe birou.

– Îmi pare rău că m-am purtat atât de prostește. Doar că... ei bine, nu vreau să mă reîntorc acolo. Am fost profund rănită de reacția lui Blase.

– Erai îndrăgostită de el.

Ea zâmbi cu un calm cinic.

– Bineînțeles. După cum ai spus și tu, e un tip magnific. Acum șase ani avea douăzeci și patru de ani și eram îndrăgostită de el de cel puțin șase ani. Se mai întâmplă ca oamenii să se îndrăgostească chiar și înainte de a fi adulți din punct de vedere fizic. L-am iubit de când aveam doisprezece ani și nici până acum ...

Se opri, uimită cât de mult îi destăinuise.

– Și nici până acum nu ai reușit să treci peste această poveste, sfârși Ellis fraza în locul ei. Și ce-i cu verigheta aceea pe care o porți, Merrin ?

Lacrimile năvăliră în ochii ei de un verde profund.

– Oh, Dumnezeule !

Cuvintele i se smulseră de pe buze și inima i se strânse de durere, o durere pe care n-o mai simțise de mult.

– Te-ai măritat cu altcineva... un anume domn Sinclair... în încercarea de a-l uita pe Blase. Dar n-ai reușit.

– Nu, l-am înșelat pe bietul Paul. Și acum este mort. Dacă n-aș fi fost eu, el ar mai fi trăit încă. Porni împleticindu-se spre ușa mare de sticlă, o forță nevăzută parcă atrăgând-o spre grădina înverzită. Nu pot veni cu tine, Ellis, îmi pare rău. Prea multe s-au întâmplat... s-a strâns prea multă amărăciune, prea multă supărare și ură. Am reușit să-mi recapăt o oarecare liniște. Dacă mă întorc acolo, ar fi ca și cum aș intra într-un vies-par. Voi pierde totul : mândria, liniștea psihică. Nu pot merge, te rog să mă crezi.

Urmă o tăcere îndelungată, ea rămânând cu fruntea sprijinită de geamul rece, ținând strâns cu o mână draperia.

Într-un târziu el spuse ușor :

– După câte-mi spui, sunt multe lucruri pe care nu le știam despre tine. Ai mai spus toate astea cuiva, Merrin?

– Nu.

– Nici măcar soțului tău ?

– Nu, spuse ea dregându-și glasul. I-am spus doar o mică parte a adevărului. Nu l-am mințit. Din cauza asta a mers totul prost... iar Paul n-a mai putut suporta. N-ar fi trebuit niciodată să mă mărit cu el.

– De ce te-ai măritat cu el, Merrin ?

Poate din cauza băuturii, poate din cauza ușurării că a povestit în sfârșit cuiva dezinteresat necazurile ei atâta timp ascunse, îi mărturisi adevăratul motiv :

– Pentru că purtam copilul lui Blase și eram disperată.

Îl urmări cu mare atenție, cu capul sus, căutând pe chipul cu trăsături fine și în ochii lui o urmă cât de mică de dispreț.

Dar Ellis spuse doar, compătimind-o :

– Biata de tine, ce încurcătură neplăcută! Nici nu-i de mirare că nu mai vrei să te întorci acolo ! Îmi pare rău că te-am făcut să retrăiești toate acele momente.

– Nu ai de ce, spuse ea extenuată, dar încă mândră. într-un fel, este o ușurare. Întreaga poveste a fost un coșmar și, timp de ani de zile, am închis-o într-un colț ascuns al minții mele, interzicându-mi să-mi mai amintesc și cel mai neînsemnat amănunt, pentru că era prea dureros. Poate că ar fi trebuit să caut un ajutor de specialitate, dar nu mai puteam îndura să-mi... reamintesc.

– Și astfel te-ai izolat de lumea exterioară, neacceptând prezența nimănui în apropierea ta. Zâmbi mai degrabă ironic când îi văzu expresia uimită. întotdeauna m-a interesat persoana ta, Merrin – psihologic vorbind. La început, am crezut că-ți vei găsi pe aici un tânăr cu care să te recăsătorești. Ești foarte atrăgătoare și ai un farmec greu de definit, dar puternic. Părea puțin probabil că ai dori să rămâi singură. Dar ești aici de aproape cinci ani, suficient de mult timp pentru a trece peste moartea soțului tău și totuși nu dai nici un semn că ai dori mai mult decât niște relații prietenești. Făcu o pauză, ridicându-și de

pe frunte o șuviță de păr. Știi, continuă el, poate că ar fi mai bine pentru tine să te întorci acolo și să exorcizezi fantomele trecutului. Ai putea foarte bine să descoperi că această mare iubire pe care ai alimentat-o atâția ani s-a transformat în cenușă, și să te eliberezi de trecut.

– *Nu !* exclamă Merrin, așezându-se palidă de frică. Nu-ți mai folosi talentele de psiholog pe mine, Ellis. Nu-l mai iubesc pe Blase, dar nu vreau să mai am de-a face cu familia Stanhope. Otrăvesc tot ce ating, la fel ca și mine. Crede-mă, nimic nu i-ar face o mai mare plăcere lui Blase decât să mă tortureze din nou. Dacă ai făcut școala cu el, atunci cu siguranță știi că nu iartă și nu uită cu ușurință, și are o limbă ca un brici. Privi în sus spre el, implorând înțelegere. Cu siguranță că nici doamna Grier nu dorește să mă revadă.

– Ți-e frică de ei !

– Poți să fii sigur de asta. Râse pe un ton răgușit. După tot ce-au făcut... Terry Grier furase banii de salarii. A așteptat până m-am uitat la

televizor cu mama lui, apoi s-a dus în camera mea și a luat cheia de la seif. Fusesem la bancă în acea după-amiază să iau banii și-i încuiasem în seif, dar Blase fusese plecat în ziua aceea, așa că am pus cheia în sertar până la venirea lui, când ar fi urmat să i-o dau. Am lăsat-o pe doamna Grier uitându-se la televizor și am plecat în camera mea. Terry era înăuntru și tocmai punea cheia la loc.

Merrin oftă adânc, sorbind cu nesaț aerul. Culoarea de pe chipul ei dispăru lăsând locul unei palori care-i dezvăluia trăsăturile simetrice ale chipului.

– Și ce s-a întâmplat după aceea ? o întrebă Ellis.

– M-a... m-a sărutat. Expresia de pe chipul ei trăda dezgustul. Uram chestia asta... mai încercase și înainte să mă sărute, dar de fiecare dată reușisem să-l evit. De data asta a reușit. Am fost atât de surprinsă să-l văd în camera mea, încât nu am putut să mă opun. Probabil că-l zărise pe Blase venind în urma mea și oprindu-se în ușă,

pentru că a spus : „îți mulțumesc pentru bani, dulceață“. Și m-a sărutat din nou. Merrin își privi mâinile crispate împreunate în poală, cu încheieturile albite din cauza efortului. Apoi a spus ceva ce dădea de înțeles că am fi fost amanți de multă vreme...

– Mai bine ai sta jos. Luând sticla de coniac, Ellis o privi foarte atent și-i făcu semn cu sticla. Uite aici, mai ia un pahar.

– Probabil sunt deja beată, zise Merrin pe un ton plin de amărăciune, pentru că să fiu a naibii dacă înțeleg de ce îți spun eu toate astea.

– Pentru că te-am făcut să-ți pierzi controlul. Uite care-i treaba : dacă nu vrei, nu mai spune nimic.

– Acum poți să auzi și restul, că tot nu prea mai e mare lucru de povestit. Am crezut că Blase ne va omorî pe amândoi. Pe Merrin o străbătu un fior când își aminti. Stătea acolo... ca și cum... stătea nemișcat, pur și simplu rămăsese acolo, în ușă, nemișcat, strângând și

relaxându-și un pumn. Niciodată în viața mea nu mai fusesem atât de înspăimântată. Avea o stăpânire de sine fantastică, un autocontrol excepțional... mă întreb ce-ar fi făcut dacă și l-ar fi pierdut vreodată... crede-mă, mă bucur că n-am avut ocazia să-l văd într-o astfel de situație ! Am încercat să-i explic ce se întâmplase în realitate, dar când a întrebat-o pe Hope Grier, ea i-a spus că nu mă văzuse deloc în seara aceea. Și asta a fost tot. Bineînțeles că i-a crezut pe ea și pe Terry; în definitiv, doar erau toți membri ai aceleiași familii, nu? Amărăciunea o îneca. Ridicându-și capul cu mândrie, sfârși pe un ton monoton: și asta a fost tot. Terry a plecat din Blackrocks într-o grabă nebună și s-a ascuns undeva departe înainte ca Blase să se răzgândească și să-l omoare. A mai trecut o săptămână după aceea până când am reușit să scap de acolo. Am luat un autobuz spre Tokoroa – a fost cea mai depărtată destinație pe care mi-au permis-o banii – și mi-am găsit de lucru, am fost chelneriță.

– Acolo l-ai întâlnit pe soțul tău ?

Ea dădu din cap, extenuată din cauza durerii pe care i-o provocau amintirile.

– Da. A fost bun cu mine, în felul lui. Într-o zi m-a găsit plângând; tocmai aflasem vestea că eram însărcinată. Mi-a spus că va avea el grijă de mine. Oftând adânc, ea continuă pe un ton sec: probabil că am fost nebună.

– N-a mers, bineînțeles.

– Nu. Oh, el a încercat și Dumnezeu mi-e martor că și eu am încercat, dar pentru el realitatea a fost prea mult. A început să bea. Eu... eu am pierdut copilul, iar el a intrat cu mașina în râu. La puțin timp după aceea, am văzut anunțul tău. Și... uite-mă ! Asta-i toată povestea vieții mele. Scurtă, sordidă și împănată cu morți.

– Toate ingredientele ce compun marile tragedii, spuse Ellis absent. Blase știa că ești însărcinată?

– Doamne, Dumnezeule, nu! exclamă Merrin, zâmbind apoi cu un sarcasm rece. Ar fi crezut că este al lui Terry.

– Mă îndoiesc, zise Ellis încruntându-se. Chiar dacă ar fi crezut minciuna lui Grier, ar fi realizat că ar fi fost posibil să fie copilul lui. Al lui Blase, vreau să spun.

– N-am știut că sunt însărcinată decât la câteva săptămâni după ce am ajuns la Tokoroa. Un fior rece o făcu să-și strângă brațele în jurul corpului ca și cum i-ar fi fost frig. Când îi este rănită mândria, vechiul tău prieten de școală uită că trebuie să fie un gentleman. M-a făcut să trec prin versiunea lui proprie de iad, în acea săptămână încercând să mă distrugă, însă eu am scăpat mai înainte de a-i reuși planurile.

Ochii i se umplură de lacrimi; suspinând din adâncul sufletului, se prăbuși pe scaun, își duse mâinile la ochi ghemuindu-se și plânse așa cum nu mai plânsese de ani de zile, cu corpul cutremurându-se din cauza suspinelor.

Când se mai calmă un pic, realiză că era singură în birou și se simți de parcă ar fi trecut printr-un fel de furtună emoțională. Era moleșită, golită de orice sentiment și simțea un

început de durere de cap. Se duse grăbită în baie, se spălă pe față și își refăcu machiajul, lucrând cu rapiditate, astfel că atunci când Ellis reapăru, Merrin arăta aproape normal.

Acesta apăru împingând o măsuță cu rotile.

– Am făcut cafea și niște sandvișuri, ca să mai atenueze efectul coniacului. Și, în același timp, m-am gândit la ce mi-ai spus. Spuneai că ești mai încrezătoare acum în forțele tale decât erai cu cinci ani în urmă, când ai părăsit Blackrocks, nu ?

– Șase ani. Da, desigur, am căpătat o mai mare încredere în mine, spuse Merrin privindu-l suspicioasă.

– Păi, atunci, de ce-ți mai este atât de frică de ei ? Am văzut că te descurci mai mult decât fantastic cu reporteri enervanți și tineri teribil de insistenți, care încercau să te aducă în patul lor. M-ai însoțit la petreceri, prânzuri și lecturi și, cu toate acestea, niciodată n-am observat să fi făcut vreo greșeală, oricât de mică. De ce să nu te întorci și să le arăți cât de nedrepți au fost cu tine? îți voi fi și eu alături.

În cele din urmă, după două zile de presiuni aproape constante, având grijă însă să nu forțeze nota, Ellis reuși s-o convingă; Merrin acceptase mai mult din cauza sentimentului de vinovăție că avea să-l lase singur când avea nevoie de ea. Îi datora atât de multe lui Ellis. Când răspunsese ofertei lui pentru un loc de muncă, Merrin era în stare de șoc, atât de apatică, încât nici nu-i mai păsa de ce avea să se întâmple cu ea. Viața, din cauza propriei ei imaturități și prostii, îi dăduse prea multe lovituri. Nu mai era în stare să le facă față.

Ellis observase imediat acest lucru. Merrin știa că doar compasiunea și sufletul lui bun îl făcuseră s-o angajeze pe ea în locul celorlalți candidați mult mai competenți decât ea. Întotdeauna bun cu ea, amuzant, calm, o ghidase în primele luni când ea făcea o mulțime de greșeli și era teribil de înceată, iar el cu siguranță regretase că o angajase.

Din recunoștință, se străduise să se ridice deasupra iadului de durere și deziluzie în care se

prăbușise și să dea tot ce putea; câștigase atât de multe lucruri cu el, încât acum, când avea nevoie de ea, nu-l putea refuza. Trebuia să-l însoțească în Blackrocks.

„În drumul lor, petrecură o zi în Auckland. Merrin își scoase din cont o sumă considerabilă de bani și plecă să facă cumpărături. Își cumpără genul de haine la care nu îndrăznise nici măcar să se gândească vreodată. Dacă trebuia să se întoarcă la Blackrocks, atunci va încerca să revină pe picior de egalitate cu proprietarii și pentru asta, avea mare nevoie de armură. Stilul lor de viață era complet diferit de al ei și de al marii majorități a neozeelandezilor, dar era convinsă că se va putea descurca.

Amintindu-și de Blase, păli; pentru că de el își amintea cel mai bine. Și nu erau amintiri din clipele în care îi arătase că dragostea fizică putea duce la o explozie de simțuri inimaginabilă, ci din acel moment când îi privise pe Terry și pe ea cum se smulgea din îmbrățișarea lui. Pentru o clipă crezuse că o va ucide, dar strălucirea

roșiatică din ochii lui dispăruse treptat când vorbise vărul său, lăsând locul unei priviri reci și implacabile.

– Stricato ! îi zisese el printre dinți, și asta a fost tot, dar chiar și acum ea mai tremura când își amintea.

– Ți-e frig ? o întrebă vânzătoarea ușor nedumerită, după care continuă. Ești din Australia, draga mea ? Queensland, poate? Ce oraș frumos aveți voi acolo, iar rochia asta ți se potrivește de minune.

Într-adevăr, așa era. Albă și sofisticată, cu două bretelițe subțiri, i se mula perfect pe liniile corpului.

– O cumpăr, spuse Merrin înainte ca rațiunea s-o oprească.

„Și de ce nu ?“ se întrebă ea. Ideea era să le arate tuturor că fata pe care fiecare dintre ei o exploatase în felul lui reușise în viață de una singură.

Și în plus, mai era și Ellis, care promisese s-o apere. Nu că s-ar fi comparat cu Blase, care era

neîndurător, crud și inteligent, dar măcar prezența lui va împiedica gazda să-și manifeste deschis ura pe care o nutrea pentru ea. Cel puțin, Merrin așa spera.

Mai departe, își alese lenjeria intimă, scumpă și frumoasă, potrivită pentru un trusou, și-și mai cumpără și o sticluță de parfum Opium. Ca și cum un parfum, deși avea o forță misterioasă, ar fi putut s-o apere de cei din familia Stanhope! Totuși era ceva ce-și promisese de multă vreme și avea nevoie de toată încrederea de care putea dispune.

Acum, când se apropiau din ce în ce mai mult de Blackrocks, simțea cum încrederea în sine îi scapă printre degete. Dacă n-ar fi trebuit să se concentreze la condus, acum ar fi tremurat din toate încheieturile. De cum plecaseră din Auckland își spusese că fusese o proastă că se lăsase convinsă de Ellis să se întoarcă aici și să se pună din nou în pericol.

– Ei știu că vin ? îl întrebă ea brusc.

– Păi, da, presupun că da. Știu că vin cu secretara mea și le-am spus numele tău. Sunt multe persoane cu numele Sinclair, dar nu cred că sunt multe Merrin.

Ea zâmbi și depăși o cisternă imensă de lapte.

– Ai dreptate. Așadar vor putea să se răzbune în maniera lor elegantă.

– Iartă-mă că te întreb, dar nu crezi că exagerezi ? Blase Stanhope pe care-l știu eu este un diavol arogant, dar de cuvânt și nu-l cred în stare să înjunghie oamenii pe la spate !

Ellis se mișcă nesigur, gesturile lui ample fiindu-i restrânse de centura de siguranță.

– Bineînțeles, s-a purtat urât cu tine, dar presupun că timpul i-a mai înmuiat atitudinea. Știi, în general, oamenii nu caută cu tot dinadinsul să se răzbune pentru presupuse vini ale semenilor lor.

– Desigur.

Începea să înțeleagă că, dacă mai insista asupra acestor evenimente de mult trecute, risca să-l pună pe Ellis într-o poziție delicată. În defi-

nitiv, era prietenul lui Blase; ar fi de neiertat dacă ea ar încerca să-i despartă. N-avea nici un drept să se aștepte ca Ellis să acționeze pe post de amortizor între ea și Blase.

– După cum ai spus și tu, șase ani sunt destulă vreme, zise ea zâmbind. Poate că ai dreptate, această vizită ar putea să mă elibereze de trecut.

Ellis era prea perspicace ca să se lase păcălit de capitularea ei, dar se relaxă. Merrin își promise să nu-l mai sâcâie. Acum regreta că-i făcuse atâtea confidențe și nu putea învinui pentru acest lucru decât combinația dintre șocul veștii și coniac. Nu se va mai întâmpla niciodată, își spuse ea.

După Whangarei, drumul principal continua spre nord. După ce câțiva kilometri fuseseră prinși în spatele unui camion, Merrin coti pe un drum lateral care șerpuia printre dealuri și văi. După alți câțiva kilometri începură să urce încet la început, apoi din ce în ce mai brusc, traversând dealurile care despărțeau ținutul de coastă.

Ultimii kilometri îi parcurseră la umbra copacilor și zgomotele de afară pătrundeau în mașină prin geamul de pe partea lui Merrin. Aerul era dulce și cald; în nord era încă vară.

– Cam zgomotoase păsărelele, nu-i așa ?

Merrin dădu din cap, concentrată. Mult mai bun decât înainte, drumul mai avea încă porțiuni periculoase, iar asta făcea lucrurile interesante.

– Blackrocks începe de aici, îi spuse ea când ajunseră în vârf. Voi opri pe la jumătatea drumului în jos, ca să poți admira priveliștea.

Ellis nu prea făcea față drumurilor lungi, așa că întâmpină vestea cu un oftat. Ieși din mașină și se întinse ca să-și dezmorțească încheieturile. Privi în jur recunoscător și încântat.

– Este frumos, observă el, ducându-se spre marginea drumului ca să privească ferma.

Plouase și atmosfera era umedă și parfumată. Merrin inspiră adânc și merse lângă el să privească panorama de la picioarele lor.

– Tot ce vezi este Blackrocks, îi spuse ea încet. Acolo sunt chiar rocile, stânca aceea din

roci vulcanice, aceea peste care se prelinge cascada. De fapt, ferma este și mai mare, pământurile ei întinzându-se și după acele dealuri, într-o vale foarte asemănătoare cu cea pe lângă care tocmai am trecut. Tatăl lui Blase a cumpărat-o; ținutul se usucă rău vara, dar cel din Waiora nu, așa că, luate împreună, sunt o afacere profitabilă.

El rămase tăcut, cu privirea scrutând întreaga vale, de la stânci până la țărmul mării și tot ținutul dintre ele. Era liniște, atât de liniște că se putea auzi lătratul unui câine ciobănesc care conducea o turmă de oi pe un deal, exact vizavi de ei. Cascada aproape că dispăruse, lățindu-și malurile împădurite. Râul își continua drumul mai departe spre mare, formând o mlaștină și o lagună în care trăiau sute de rațe sălbatice. Odată, cineva îl sfătuise pe Blase să dreneze zona, dar el refuzase scurt, spunând că terenurile ude erau un bun de valoare pe cale de dispariție, așa că râul și-a continuat netulburat drumul spre mare.

Vara, laguna era ca o baie caldă, un banc de nisip protejând-o de valurile oceanului.

– Foarte frumos, spuse din nou Ellis.

Merrin încuviință. Nu îndrăznea să mai vorbească. Ani de zile visase aceste ținuturi, tânjise după ele cu o dorință aproape patologică. Și acum era aici, nesimțind altceva decât teamă.

– Cineva urcă dealul, observă Ellis. Așteptăm să treacă de noi, după care ne continuăm drumul.

Merrin zâmbi când auzi propunerea patronului ei. Era un pasager nervos și un șofer fără speranță, dar dacă-l puneai într-un iaht, ar fi fost în stare să înfrunte și uragane.

– Se pare că este un Land Rover, spuse ea.

Era un Land Rover, o chestie enormă care urca dealul fără ca măcar să încetinească. Merrin privi cum șoferul trage mașina pe dreapta și părul de pe ceafă i se zbârli. Acesta opri motorul și sări din mașină.

Era Blase și o așteptase.

Chiar în momentul în care Ellis exclamă „Ei, dar ce-i asta, un comitet de primire ?“, râse și-și strânseră mâinile, Merrin știu că Blase venise până aici tocmai pentru ea. Să o vadă înaintea celorlalți. Să vadă ce efect avuseseră cei șase ani de zile după cel mai rău soi de deziluzie, asupra fetei pe care o sedusese, după care o abandonase.

Cu un curaj cum numai disperarea ți-l dă, dădu mâna cu el, ridicându-și ochii să-i întâlnească privirea.

– Măi, măi, măi, exclamă el strângându-i mâna cu putere, făcând-o să o doară. Așadar, iat-o pe micuța Merrin Mowatt ! Bine ai venit înapoi la Blackrocks, Merrin.

Cuvintele și tonul lui nu trădau nimic, însă privirea lui era tăioasă și, când îi eliberă mâna, degetele ei erau albe de parcă fuseseră strivite.

Dragul de Ellis interveni imediat :

– Merrin tocmai îmi arăta ferma, Blase. Ești sigur că nu te deranjează că o folosesc ca loc de desfășurare a acțiunii din romanul meu? Este vorba despre crime și alte ticăloșii.

Ochii lui Blase străluciră veseli.

– Absolut deloc. Despre ce-i vorba ?

– Trafic de droguri. Chipul lui Ellis căpătă aspectul familiar, care-i spuse lui Merrin că este foarte hotărât față de ceea ce avea să întreprindă în continuare. Și asta-i tot ce pot să-ți spun. întotdeauna am fost îngrozit că, dacă aș destăinui prea mult din subiectul unei viitoare cărți, mă va părăsi inspirația. Trase adânc aer în piept. Dumnezeule, ar trebui să îmbuteliezi aerul ăsta și să-l vinzi! Prevăd că vom petrece aici câteva săptămâni fericite. Îți mulțumesc că m-ai invitat.

– Sper să nu fii prea obsedat de muza ta și să n-ai chef să cunoști pe nimeni altcineva, zise Blase încet.

Oricât de înalt era Ellis, gazda lui privea în jos spre acesta. Timpul fusese blând cu el; încă mai era lat în umeri și puternic, dar anii săpaseră pe chipul său riduri care-i dădeau o înfățișare și mai dură și cinică.

– Nici vorbă, măcar atâta lucru putem face pentru tine. Pot întruchipa foarte bine un geniu dus pe gânduri.

Își zâmbiră și tensiunea dintre ei se mai diminuă, revenind imediat când Blase se întoarse spre Merrin și o întrebă :

– Și Merrin ce poate întruchipa?

Cuvintele insolente fură însoțite de o privire lenește și obraznică, plină de subînțelesuri.

– Merrin este cât se poate de originală, îi dădu răspunsul Ellis încruntându-se, iar chipul lui împietri.

– Nici nu insinuam altceva. în definitiv, ține minte că noi o cunoaștem cu mult înainte de a o cunoaște tu. De cât timp, Merrin ?

– Am venit aici când aveam opt ani. Cât de calmă îi suna vocea; spera ca și chipul să-i fie la fel de calm. Și am plecat la două zile după ce am împlinit optsprezece ani.

Trăsăturile frumoase ale chipului lui nu dezvăluiau nimic altceva decât urma unui interes față de aceste două vechi cunoștințe pe care tocmai le reîntâlnise.

– Așadar, zece ani. Și o parte din aceștia i-ai trăit împreună cu noi, la fermă. Încă o dată privirea lui tăioasă o scrută. De cât timp ești cu Ellis?

– Lucrez pentru Ellis de… ăăă... cinci ani.

„Și n-ai decât să-ți imaginezi orice vrei“, gândi ea și sfidarea o făcu să roșească un pic. Era complet nedrept din partea lui să-l implice și pe Ellis în bătălia lor; înțelesese exact implicația întrebării lui și-i păru rău, atât pentru Ellis, cât și pentru sine.

– Avem o mulțime de lucruri să ne povestim, zise el, în spatele zâmbetului ghicindu-se clar amenințarea. Îmi va face o deosebită plăcere. Vai, cât de mult are să-mi placă !

Ellis se încruntă din nou ușor stânjenit, privirea lui pătrunzătoare plimbându-se de la unul la celălalt.

– Ei bine, ar fi cazul să pornim mai departe. încotro mergeai, Blase ? Sunt sigur că n-ai venit până aici doar ca să ne întâmpini.

– Mă tem că ai dreptate. Am o mică problemă de rezolvat la vecini, dar mă voi întoarce repede. Mătușa Hope este nerăbdătoare să te revadă; vă va ține companie până mă întorc eu.

Zâmbi din nou. Odinioară, Merrin crezuse că avea un zâmbet frumos; acum ascundea numai cinism. Se întoarse brusc și pulsul i se acceleră când el o ajută să se urce în mașină.

– Pe mai târziu, îi promise el după ce închise portiera și porni spre Land Rover, înalt și puternic, părul blond închis subliniindu-i trăsăturile mândre. Ridică mâna spre ei salutându-i și porni motorul. Zgomotul mașinii se pierdu încet. Merrin roti cheia în contact și porni.

Parcurseră tăcuți restul drumului, până ajunseră la poalele dealului, când Ellis zise brusc:

– Nu cred că a fost o idee strălucită să te aduc aici. Este un om greu de descifrat și am impresia că încă n-a uitat.

– Cu siguranță, îi răspunse ea calmă, însă cred că vom reuși să ne păstrăm calmul. Vom sta aici doar câteva săptămâni și nu cred că va abuza de mine de față cu voi toți. Și poți fi sigur că n-am de gând să discut cu el între patru ochi. După cum ai spus și tu, suntem doi oameni civilizați, nu ?

N-avea cum să-și încrucișeze degetele, dar simțea nevoia inconștientă să facă un gest care să-i demonstreze resemnarea în fața sorții. Știa – mai bine decât oricine altcineva – că, sub acea superbă înfățișare, magnetică, Blase ascundea o atitudine și niște reacții foarte necivilizate. Deși scurtă, această întâlnire îi demonstrase că timpul nu-i modificase comportamentul și atitudinea față de ea. Încă o mai ura. Acum era de-a dreptul îngrijorată la gândul că urma să-și petreacă următoarele câteva săptămâni aici. N-avea nici cea mai mică intenție să rămână singură cu gazda sa.

– Bineînțeles, rosti Ellis cu o voce seacă. Ei bine, cum a fost?

Merrin își mușcă buzele.

– Am fost puțin șocată, dar asta a fost tot. Sincer, Ellis, cred că lucrurile ar sta mult mai bine dacă ai da uitării mica mea poveste tristă. Nu vreau să consideri de datoria ta să mă protejezi; asta ar putea fi o barieră între tine și Blase și v-ar strica prietenia. în definitiv, ce mi-ar putea face ? Câteva jelituri acum n-or să mă omoare.

Dar a avut și o parte bună această întâlnire: mi-a demonstrat că, după șase ani, nu mai simt nimic pentru el. Suntem doi oameni complet diferiți.

– Dar ce simți acum pentru el ?

Ea râse răgușit.

– Rezervă, circumspecție.

În timp ce vorbeau, avansau spre coastă. Acum încetiniră și trecură prin dreptul primei porți care închidea țarcul vitelor și care, întâmplător, servea și ca sistem de avertizare a vizitatorilor care soseau.

– Ei bine, probabil nu vei greși prea mult dacă nu uiți acest lucru, spuse Ellis, zâmbind oarecum ușurat.

Drumul trecea pe sub umbra copacilor ce se înșirau de-a lungul drumului șerpuitor, iar Merrin se gândea la reacția lui Ellis. Dacă va fi nevoie, îi va sări în ajutor, dar ar fi cu mult mai fericit dacă nu ar fi nevoie !

„Deci, fără prostii“, își spuse ea cu fermitate. în definitiv, ce i-ar putea face Blase ? Doar insulte cu subînțeles, o sfidare pe care o simțise până în

măduva oaselor: lucruri cărora le putea face față. Era la fel de puternică ca și el și nu va accepta să fie obiectul răzbunării lui. După cum îl știa, asta îl va înfuria enorm.

– Cabanele muncitorilor, îi spuse ea lui Ellis, arătând spre cinci căsuțe așezate la distanță de drum.

– Cabane ? Mie mi se par niște case foarte confortabile.

Pe linia perfectă a buzelor ei se ivi un zâmbet.

– Întotdeauna au fost numite cabane, probabil o reminiscență din vremurile când nu prea contau condițiile în care trăiau muncitorii angajați. Două dintre acestea sunt construite de curând, după plecarea mea.

Una dintre ele înlocuise casa în care trăise familia ei, dar nu văzu nici un motiv să menționeze acest lucru.

– Altceva ?

Ea ridică din umeri.

– Sunt atentă la drum. În fața noastră este conacul.

Acolo se ridica, de o frumusețe maiestuoasă, o clădire albă joasă, dar foarte întinsă, veche cam de patruzeci de ani, proiectată de un arhitect care combinase frumusețea și drama ținutului cu nevoile din acele timpuri ale familiei Stanhope.

– Superb ! exclamă Ellis cu răsuflarea tăiată.

– Ca și proprietarul, încuviință cu cinism Merrin. Și înăuntru este minunată. Mobilă atât antică, cât și modernă, obiecte de artă, picturi… Familia Stanhope are gusturi excelente și suficienți bani ca să-și poată permite acest lux. O invitație la Blackrocks este apreciată drept o mare favoare.

Expresia ei se închise, devenind aproape sumbră pe măsură ce se apropiau de casă. Drumul era un cerc imens, iar zona centrală era o insulă de vegetație, deasă ca o junglă, blocând efectiv vederea casei dinspre poartă.

– Aici au stat familii regale, îi spuse lui Ellis, oprind în fața intrării principale. Și câțiva dintre

actorii și starurile cu purtări mai alese, diplomați și politicieni, însă, bineînțeles, nici un star pop.

Ellis râse, admirând terasa cu coloane înalte, tufele de trandafir sălbatic și liliac, care parfumau aerul, toate acestea cu o grație de vis ce plutea peste casă și grădină.

– Mă bucur să constat că nu ți-a dispărut simțul umorului, zise el, deși este puțin cinic. Ah, uite că ne-a ieșit cineva în întâmpinare.

Merrin simți un fior de gheață în lungul coloanei. Cu un zâmbet la fel de rece ca munții Antarcticii, doamna Grier – Hope Grier, sora tatălui lui Blase – ieșise să-i întâmpine.

– Merrin, spuse ea încet. Nu ai îmbătrânit nici măcar cu o zi, draga mea.

Nu s-ar fi putut spune același lucru și despre ea. Părul, care fusese vopsit discret în blond, acum era cenușiu; timpul fusese dur cu pielea ei fină, deși trăsăturile, la fel ca ale nepotului ei,

rămăseseră la fel de arogante. Hope Grier arăta exact cum era, o femeie care nu simțise niciodată nevoia să-și examineze motivele sau să se îndoiască de necesitatea acțiunilor ei.

Merrin făcu prezentările, îl privi pe Ellis cum încerca să topească gheața și reveni în mod firesc la poziția ei dintotdeauna, doi pași în urma lor, în timp ce Hope îl conducea în casă.

– Probabil că mai întâi doriți să vedeți camerele, spuse ea, așa că Sandy vă va aduce bagajele înăuntru. Domnule Kimber, v-am dat o cameră cu vedere spre mare. Și, Merrin – pentru prima oară, de sub masca lui Hope răzbătu o umbră de stânjeneală – Blase s-a gândit că probabil vei prefera vechea ta cameră. Dacă nu o mai vrei, atunci putem pregăti foarte repede alta.

Așadar, urma să fie ținută din scurt. Merrin zâmbi.

– Nu, nu-i nevoie. Mă bucur că locuiesc din nou în ea, vă mulțumesc.

– A fost redecorată. Hope îi arătă drumul ce trecea prin bucătărie. Îți mai amintești drumul ?

– Perfect.

Aproape nimic nu se schimbase. Chiar și mirosul era același, un amalgam de ceară, parfum de flori și mirosul abia sesizabil de mobilă veche și, deasupra tuturor acestora, aroma mării.

Cineva se mișcase în bucătărie. Rezistând ispitei de a băga capul pe ușă să vadă dacă doamna Fieldgate mai era încă acolo, Merrin străbătu tăcută culoarul ce se termina cu o ușă. Și iată camera ei, la început camera de odihnă a servitorilor. Înainte fusese plăcută și distinsă; acum era mobilată cu un asemenea lux, încât rămase în ușă cu ochii măriți de uimire, căutând în zadar ceva în jur care să amintească faptul că odinioară această cameră fusese a ei.

Camera aceasta fusese un loc confortabil de dormit, nimic mai mult. Acum era un fel de budoar, un dormitor devenit un simbol al adorației feminității. În locul patului ei îngust, era un divan lat împodobit cu perne de mătase de culoare crem. Mătăsuri și satin în culori blânde, mobilă în stil oriental – Merrin se înroși

deodată și-și duse mâinile la obraji. Camera aceasta aproape că era decadentă, făcută pentru bucuria plăcerilor senzuale într-o ambianță exotică, erotică.

Stătea încă în mijlocul camerei privind de jur împrejur uimită, când un ușor ciocănit în ușă fu urmat de apariția unui bărbat de vârstă mijlocie, înalt și subțire, care o privi cu ochi dezinteresați. îi aduse bagajele și i le puse jos cu o bufnitură.

– Mulțumesc, spuse încet Merrin.

El dădu din cap.

– Baia este acolo, o informă laconic, arătându-i ușa și apoi dispărând.

Era micuță, dar din nou același lux voluptos era evident. În timp ce se spăla și se schimba într-o rochie aproape severă, Merrin încercă să ignore stânjeneala pe care i-o provoca această opulență. Era o cameră pentru o amantă. Își mușcă buzele și ridică din umeri. Ar fi nebună dacă ar lăsa pe cineva s-o enerveze. În câteva minute, despachetă, se rujă din nou și se studie în oglinda de pe ușa șifonierului.

Mică de statură și foarte suplă, nu putea fi considerată frumoasă, dar știa că delicatețea pielii și trăsăturile caste ale chipului îi dădeau un aer exotic, subliniat de ochii de un verde strălucitor, mărginiți de gene negre, la fel ca părul. Odinioară își blestemase farmecul, dar cu timpul, adoptase un aer suficient de detașat care să-i țină la distanță pe majoritatea bărbaților. Acum îi devenise ca o a doua piele; se relaxa numai în prezența câtorva prieteni apropiați. Numai ei o vedeau așa cum era, cu un umor oarecum cinic și un suflet prea bun pentru propriul ei bine.

– Merge, spuse ea, încruntându-se la reflexia din oglindă, și ieși din camera frumoasă și tulburătoare pentru a li se alătura lui Hope și lui Ellis.

Capitolul 2

Erau afară pe terasă și admirau marea. Hope Grier ridică privirea când intră Merrin pe ușă și-i zâmbi. Însă ochii îi rămăseseră reci.

– Ah, iată-te ! Tocmai îi spuneam domnului Kimber că au trecut vreo șase ani de când ne-ai părăsit. Privirea ei rece se opri pe moment pe verigheta subțire de pe degetul fetei, apoi alunecă mai departe, întâlnindu-i privirea, după care se întoarse spre Ellis. Presupun că vei observa câteva schimbări.

– Priveliștea de pe deal este cam aceeași, îi răspunse Merrin.

Părea incredibil că această femeie, preocupată acum să toarne ceai în cești, putuse să mintă și să arunce lupilor o biată fată, doar de dragul fiului ei. Aceste momente erau cu siguranță la fel de dureroase pentru ea, cum erau și pentru Merrin.

Deodată își dădu seama; compasiunea îmblânzi privirea verde, profundă și rece, a lui Merrin. Când Hope îi vorbi din nou, ea îi răspunse cu mai multă blândețe, așa că, atunci când Blase li se alătură, jumătate de oră mai târziu, cei trei păreau să se simtă bine împreună.

Sosirea lui readuse tensiunea între ei, o încordare permanentă care perturbă calmul atmosferei din grădină. Nervii lui Merrin se întinseră; era o adevărată tortură pentru ea să-i întâlnească privirea dură. Reuși însă să ascundă cât de mult o intimida prezența lui. A fost extrem de fericită când, după ceai, îl luă pe Ellis cu el în birou.

– Unde își vor povesti întâmplări din timpul școlii și se vor pune la curent cu noutățile despre prietenii comuni, spuse Hope în glumă. Cred că

vrei să te odihnești, Merrin, ai condus foarte mult azi. Sau poate ai prefera o plimbare prin grădină ?

Deci, nu era singura care nu-și dorea să discute.

– Da, aș vrea să văd ce s-a mai schimbat prin grădină, răspunse Merrin.

De acum încolo va fi mai ușor, pentru că Ellis era nerăbdător să-și înceapă lucrul, ea va fi ocupată și Blase – departe toată ziua. Mai rămâneau doar serile și era sigură că-i putea evita pe Hope și pe Blase în cea mai mare parte a timpului.

Însă până atunci mai era vreme și era minunat să hoinărească pe pajiștile întinse care duceau spre piscină. Învăluită în parfumul florilor, reuși să uite chiar și că-i era amenințată liniștea psihică în timpul acestei vizite. Masca disciplinată de pe chipul ei, care îi ascundea adevăratele emoții, se relaxă și porni încet pe pajiștea plină de flori care, prin culorile și formele lor exotice, se potriveau perfect cu grația arhitecturală a casei.

Se petrecuseră multe schimbări de când plecase ea. Curioasă, se îndreptă încet spre piscină.

Aceasta se afla undeva spre capătul grădinii, unde o plantație de copaci delimita această zonă de cele de vest și de sud. Cândva fusese o zonă mlăștinoasă, apoi apa fusese drenată și în locul acesteia fusese construită o piscină cu mozaic roman; elegantă, dar oarecum nepreaavând ce căuta în acest peisaj.

Acum era mult mai mare, de formă neregulată, așezată în mijlocul grădinii, amplasată cu grijă ca să dea o impresie dezordonată printre copaci, trunchiurile negre ale acestora contrastând plăcut cu verdeața din jur. Mozaicul dispăruse și interiorul piscinei fusese vopsit într-o culoare închisă. Întreaga zonă fusese gândită astfel încât să pară un luminiș cu un mic spațiu în mijloc.

Privirea lui Merrin fu atrasă spre terasa unde odinioară fusese o construcție de forma unui templu grecesc. Și aceasta dispăruse și fusese înlocuită de o construcție joasă din lemn. Șezlonguri și scaune ispiteau eventualii vizitatori. Merrin porni într-acolo și se așeză, privind apa lacului. Dacă ar fi închis ochii, încă ar mai fi

putut vedea micul templu, atât de nelalocul lui acolo, atât de calm și elegant, cu coloanele și camera din spatele lor, răcoroasă chiar și în mijlocul verii.

Se întâmplase în februarie, cea mai călduroasă lună, iar ea își păstrase obiceiul de a veni aici să înoate în fiecare dimineață devreme. De multe ori Blase avea invitați seara și nu-i plăcea să înoate atunci; întotdeauna el se comportase ca un frate mai mare, dar sensibil, iar Merrin știa că Hope ar fi preferat ca ea să fi stat departe de el. Tinerei nu-i plăcea să vadă eforturile pe care unele femei le făceau ca să-i atragă atenția lui Blase. Nu-i plăcea nici felul în care ochii lui Terry Grier alunecau pe corpul ei. Abia aștepta să se sfârșească vacanța și să se întoarcă la școală.

Așa că se scula odată cu răsăritul soarelui și se strecura de-a lungul pajiștii spre piscină, unde se scufunda în apa rece cu tot entuziasmul pe care îl datora celor șaptesprezece ani ai ei. Crezuse că nimeni nu știa despre înotul ei matinal, așa încât apariția lui Blase o surprinsese – și o încântase, în același timp.

De când se știa, fusese îndrăgostită de el și de fiecare dată când îl vedea, inima îi bătea mai repede. Însă, în acea dimineață senină ea nu rostise nici un cuvânt, doar îi zâmbise, apoi își continuase turele, înotând cu mișcări precise și hotărâte, cum îi era și caracterul.

Când termină, el rânji :

– Hai să vedem dacă mă poți întrece.

Era o veche glumă a lor, la fel cum era și faptul că îi dăduse un avans de câțiva metri și tot o învinsese cu ușurință. Dar de data asta, când întinse mâna, în loc să se prindă de marginea bazinului, se agăță de pieptul lui. Rușinată și mai mult înspăimântată de propriile reacții, își retrase imediat mâna, dar el rosti cu glas răgușit: „Nu“, și îi readuse mâna la loc, pe pieptul lui.

Ceva se mișcă în stomacul ei. își ridică privirea spre el și observă că, deși trăsăturile îi rămăseseră împietrite, în ochi îi apăruse o strălucire nouă pe care n-o mai văzuse până atunci.

– Blase ?

Acest cuvânt sună ispititor, pe jumătate șoptit; el zâmbi, și cu o mână o prinse de umăr și o apropie de el.

Ea purta un bikini foarte micuț. Când se atinseră, Merrin simți un fior care îi parcurse întregul corp. Ar fi trebuit să i se facă frică, dar părea foarte firesc să fie ținută în brațe de el, cum firesc era și să-i simtă buzele pe frunte și să știe că ceea ce simțea pentru ea nu era nici pe departe un sentiment frățesc.

– Sst, spuse el și-i sărută ochii închiși, apoi buzele.

Merrin se crispă, dar buzele lui erau blânde, tandre și convingătoare. Ea era complet neștiutoare, inocentă, dar instinctiv se relaxă, deschise gura în semn de invitație pe cât de senzuală, pe atât de timidă.

Blase râse, un sunet ciudat din piept, iar corpul lui se încordă, strângându-i-l pe al ei, iar ea atunci realiză ce voia el. Pentru un moment i se făcu frică, și încercă să se desprindă din brațele lui, dar el zise încet :

– N-am să-ți fac rău, Merrin, îți promit. Te-am așteptat atât de mult să te maturizezi, încât mi-am pierdut răbdarea. Te iubesc, dragostea mea, și știu că și tu mă iubești.

Mai înainte ca ea să spună ceva, el acceptă invitația buzelor ei, sărutând-o într-un mod foarte diferit de cum o sărutase anterior. Până atunci, ea nu știuse că un sărut poate să-ți facă fiecare nerv să vibreze sau că trupul ei avea nevoi care o făceau să uite de orice i-ar fi spus bunul simț.

Când Blase își ridică încet capul, tremura, iar ea avu un sentiment de triumf că-l putea afecta într-o asemenea măsură.

– Merrin? zise el încet, cuprinzându-i capul între mâinile lui puternice.

Ea era atât de timidă, încât nu putea să-l privească în ochi. Instinctiv, își ridică brațele și-i îmbrățișă gâtul. Își lipi fața de gâtul lui, simțindu-i bătăile puternice ale inimii. Așa cum erau, uzi și atât de aproape unul de celălalt, ar fi putut foarte bine să fie goi. Ea n-avea nici o intenție să-l oprească din ce avea el de gând să facă, așa că fu dezamăgită când constată că el urca scările cu ea în brațe.

Când ajunseră la micul templu, o puse jos și o privi în ochi, privirea lui sălbatică și fierbinte alunecându-i pe obraji și pe buzele moi, ușor înroșite din cauza sărutului.

– Oh Dumnezeule, murmură el, ar trebui să fiu spânzurat ! Ești doar un copil.

Și vru să se depărteze de ea. Dar acum dorința care se ridicase în ea era mult mai puternică decât frica sau timiditatea. Cu un curaj de care nu s-ar fi crezut în stare, se ridică pe vârfuri și-l sărută pe umăr, atingându-i pielea răcoroasă cu mâinile și buzele; nu realiză cât de provocatoare fuseseră gesturile ei.

– Încetează ! se răsti el, apucând-o de părul ud, dar ea râse, pentru prima oară conștientă de puterea pe care i-o dădea feminitatea și-l privi pe sub gene ispititor, după cum considerase ea.

Sub degete simți cum se accelerează bătăile inimii lui. Blase rosti cu voce tare :

– Încep să cred că ești mai îndemânatică decât lasă să se vadă înfățișarea ta de școlăriță.

Ar fi vrut să-i spună că se datora și prezenței lui, care o influența enorm, dar el o sărută din

nou, iar mâna îi alunecă pe spate spre funda care îi lega bikini-ul și atunci a fost prea târziu.

Merrin își mușcă buzele cu putere până când dădu sângele. În acea dimineață, Blase îi acceptase invitația, ducând-o într-o călătorie fantastică, iar când, în sfârșit, se așezară unul lângă altul, împăcați și satisfăcuți, lumina răsăritului de soare se strecura printre coloanele micuțului templu.

Dacă închidea ochii, Merrin putea să revadă în minte fiecare clipă a acelei dimineți, relaxarea languroasă a corpurilor lor îngemănate, soarele și cerul albastru, foșnetul frunzelor magnoliei, senzația și aroma corpului lui Blase.

Dumnezeule, cât de naivă a putut să fie! Poate faptul că-și pierduse mama când avea doar cincisprezece ani avusese un rol în această poveste; Hope nu-i fusese de nici un ajutor și cealaltă femeie care i-ar fi putut fi de ajutor era Moira Fieldgate, menajera. Dar Moira a fost îngrozită când Merrin a întrebat-o ceva despre

care aflase dintr-o lecție de biologie, în inocența ei, așa că, după aceea nu mai fusese niciodată tentată să i se confeseze.

Oh, știa ce însemna viața, își aminti ea acum cu cinism. Ceea ce nu înțelesese era că sângele fierbinte și apropierea puteau conduce la apariția unei situații când dorința putea fi foarte ușor confundată cu dragostea. Blase avea un magnetism deosebit de puternic, iar ea îi căzuse pradă, fiind prea tânără ca să i se opună. Când el îi spusese că o iubește, ea îl acceptase ca pe stăpânul ei, incapabilă să reziste impulsurilor propriului corp și magiei prezenței lui.

Ea îi dăduse frâele vieții sale, dar el probabil că-și imaginase, când ea se predase, că de fapt nu era chiar atât de nevinovată cum crezuse el, pentru că altfel n-ar fi crezut minciunile lui Terry.

Pe buze îi apăru un zâmbet amar. Dacă ar fi fost mai calculată, dacă l-ar fi făcut să aștepte mai mult pentru a-și satisface plăcerile, poate că n-ar fi luat în seamă vorbele lui Terry; greșeala ei fusese ardoarea și generozitatea.

O slăbiciune a fetelor tinere ! Ei bine, acum depășise situația. Dar rămăsese în razele soarelui, cu lacrimi în ochi până când o mișcare ușoară o făcu să sară în picioare, cu pumnii strânși. Era Blase, desigur, care venea spre ea, cu o expresie dură și periculoasă pe chip; conștientă că ar atrage atenția dacă și-ar șterge lacrimile, nu voia să se întoarcă, așa că începu să clipească din ochi repede. *Nu* se va arăta înfricoșată.

După câteva clipe, ea zise.

– Salut. Ce-ai făcut cu Ellis ?

– Este ocupat să aranjeze biroul pentru tine. După o pauză lungă, o întrebă : Este iubitul tău?

Merrin vru să-l pălmuiască, dar prudența o făcu să adopte o atitudine mai înțeleaptă. O privea cu o aroganță rece, ca și cum i-ar face mare plăcere să se certe cu ea.

– Asta nu-i treaba ta, răspunse ea distantă, și porni pe lângă el pe cărarea spre casă.

El o apucă brutal de mână :

– Spune-mi, fir-ai să fii !

Era inutil să se lupte cu el. O privire aruncată asupra trăsăturilor hotărâte ale chipului lui o avertiză că Blase nu-i va da drumul până nu-i va răspunde.

– Privește-ne și ai să-ți dai seama ! ricană ea. Și dă-mi drumul ! Urăsc atingerea ta !

El zâmbi și crescu forța presiunii până când ea icni, cu buzele albite de durere.

– Blase… reuși ea să spună înspăimântată acum cum numai o dată în viața ei fusese. Te rog … *Ah !*

Îi dădu drumul și mâna lui alunecă acum în sus peste umăr și i se opri la gât, strângând-o cu putere și sugrumând-o.

– De ce te-ai întors, Merrin ? o întrebă el privind-o dur și cu răceală, momentul de emoție intensă dispărând.

– Pentru că Ellis are nevoie de mine.

Era hipnotizată de privirea lui. Incapabilă să se uite în altă parte, incapabilă să mintă. Presiunea cu care el îi strângea gâtul crescu și mai mult.

– Și tu faci tot ce vrea Ellis ?

O durea când înghițea, dar totuși înghiți în sec.

– Nu mai fi atât de ofensat ! M-a angajat să-i bat la mașină cărțile.

– Știe că am fost iubiți ? Degetele lui o strânseră și mai tare când ea nu răspunse. Vreau să-mi spui adevărul, adăugă el.

– Da.

Trase aer cu putere în piept, putând din nou să respire cu ușurință. Mâna lui căzu într-o parte. Ea vru să se întoarcă, dar el o prinse de umăr, iar ea îngheță.

– Nu pleca. Avem multe de discutat. Vino să bei ceva cu mine.

– Nu. Nu vreau să vorbesc cu tine. Instinctiv, știind deja că întrebarea ei era sortită eșecului, îl întrebă : Blase, de ce nu poți uita trecutul ? Ce-a fost odată a trecut; ce s-a întâmplat cu șase ani în urmă li s-a întâmplat unor oameni complet diferiți. Chiar trebuie să purtăm ranchiună ?

– De ce i-ai spus lui Ellis despre relația noastră?

Aceeași voce ușor plictisită, aceeași privire atentă. Merrin oftă.

– A trebuit să-i explic de ce nu voiam să vin aici.

– Așadar, în ciuda apelului tău la reconciliere, nici tu n-ai uitat trecutul.

– … Nu. Își ridică ochii spre el și-l privi în ochi. N-am spus c-aș fi uitat, ci că ar fi cazul să-l uităm. Șase ani sunt un timp destul de lung.

– De acord cu tine.

El zâmbi cu o ironie abia ascunsă. La exterior, anii nu-l schimbaseră prea mult. întotdeauna fusese chipeș și încă mai era, dar nebunia tinereții fusese înlocuită de un autocontrol de fier care-l făcea mai amenințător decât fusese în tinerețe.

– Vezi vreo diferență ?

Întrebarea o conștientiză că-l privea cu insistență. Se înroși ușor, dar reuși totuși să-i răspundă calmă :

– Nu prea. Ai fost chipeș la tinerețe – vei fi chipeș și la optzeci de ani.

– Și asta-i tot ce te-a interesat, nu-i așa ?

Neluându-i în seamă privirea întrebătoare, ridică mâna și o mângâie pe bărbie, atingându-i colțul gurii.

– Tu te-ai schimbat. Erai o copilă drăguță când ai plecat; acum ești frumoasă. Au fost niște ani profitabili pentru tine, presupun.

Merrin se gândi la Paul, cum i se prelingea sângele din rana de la cap peste chipul mort, la copilul ei care murise înainte de a se naște, la durerea, angoasa și regretele amare. Din piept îi scăpă un suspin înăbușit.

– Foarte profitabili, răspunse ea, ferindu-se de mâna lui. După cum vezi și tu.

– Și a mai fost, desigur, căsătoria ta. Ce s-a întâmplat? Un divorț ?

– Nu. A murit într-un accident de mașină, îi răspunse încet Merrin, privindu-l cu răceală.

– Îmi pare rău.

Blase vorbise pe un ton nepăsător, care-i dezvălui că nimic din ce-i spunea ea nu-i era necunoscut. Furioasă de atitudinea lui, adăugă sec:

– Unii reușesc să treacă, în timp, peste orice. Ceea ce, sublinie ea cu hotărâre, ne aduce înapoi de unde am plecat. Nu vreau să-mi petrec timpul aici încercând să te evit.

– Crezi că ai putea ?

– Reușești într-adevăr să devii nesuferit și imposibil de ignorat, îi replică ea cu emfază, înlăturându-și de pe tâmplă o șuviță de păr.

Era sfârșitul fierbinte, aproape înăbușitor al unei zile perfecte. Așa era vremea în ținuturile nordice, își spuse ea. Aici erau feriți de briza mării, care se făcea simțită în fiecare seară când soarele apunea în spatele dealurilor Blackrocks. Rochia i se lipise de spate din cauza umezelii, subliniindu-i liniile corpului și simțea picăturile de transpirație care i se adunau pe vârful nasului.

– Așadar, semnăm un pact, da ?

Ea își ridică ochii și întâlni privirea rece, foarte calmă din ochii lui. Fu străbătută de un fior ciudat. Ca să scape de acea senzație, zise încet :

– Putem… după șase ani ?

Blase ridică mâna; după un moment de ezitare, Merrin îi strânse mâna, crezând că voia să încheie înțelegerea printr-o strângere de mână. Dar el îi ridică mâna și i-o sărută, atingându-i palma cu vârful limbii.

Merrin tresări, uimită și șocată de violența propriei sale reacții.

– De ce ai făcut asta ? îl întrebă ea, menținându-și cu greu vocea calmă.

Ironia apăru din nou în zâmbetul lui.

– Un experiment doar, îi răspunse el eliberându-i mâna. Deci, hai să încheiem pactul. Te voi trata ca pe o veche prietenă, iar tu te vei comporta ca o veche prietenă. Nu mă vei mai evita de parcă aș fi contagios și vei lăsa deoparte masca asta de gheață.

– Doar doi prieteni vechi, spuse ea surprinsă de hotărârea lui, dar întâmpinând-o cu bucurie.

El zâmbi și-și petrecu un braț în jurul umerilor ei, întorcând-o astfel încât să fie cu fața spre scările ce coborau pe pajiște. În timp ce avansau spre ele, Blase o întrebă :

– Îți place să lucrezi cu Ellis ?

– Foarte mult. Este un om drăguț și un profesionist. Nu-mi face probleme și nu-i ranchiunos.

Vocea ei se îmblânzi, căpătând un ton afectuos. Nu va putea uita niciodată că atunci când a candidat pentru acel post, înspăimântată și dis-

perată, la numai două luni după dubla ei tragedie – a pierderii copilului și a lui Paul – Ellis o angajase și avusese răbdare cu neîndemânarea ei. Îi datora atât de mult, poate chiar și sănătatea.

– Cât de norocos este Ellis, comentă el încet.

– Cât de norocoasă sunt eu.

Sinceritatea ei nu putea fi pusă la îndoială. Voia să-i dea de înțeles în mod explicit că nu intenționa deloc să reia relația cu el. Acel vechi instinct, caracteristic oricărei femei, o avertiza că, deși o disprețuia, nu era imun la farmecul ei. Și deja se mai fripsese o dată. Așa că, dacă el își imagina că nutrește mai mult decât o afecțiune pentru Ellis, atunci era treaba lui.

Ajunseră la scări; Merrin le folosi drept scuză ca să se elibereze de sub greutatea brațului lui. Cu șase ani în urmă, un asemenea gest ar fi ridicat-o în al nouălea cer, pentru că atunci el insistase să fie discreți, să nu riște să fie văzuți de cineva. Ce ipocrit fusese, gândi ea cu răceală. Comportându-se ca un frate mai mare în timpul zilei, prietenos dar puțin distant, în timp ce noaptea …

Îngrozită de direcția în care i-o luaseră gândurile, făcu câteva comentarii despre schimbările pe care le observase.

El îi îngădui să se elibereze, mulțumindu-se să continue discuția cu farmecul lui caracteristic, strălucirea din ochi care îi trăda adevăratele gânduri fiind ascunsă de gene. Pentru Ellis și Hope, care îi așteptau pe terasă, probabil că păreau doi vechi iubiți care se hotărâseră să fie prieteni. La baza scărilor casei, Blase spuse ceva care o făcu să râdă, iar sunetul cristalin al râsului ei se repercută în aerul limpede. Merrin prinse privirea lui Ellis și-i zâmbi cu toată siguranța de sine pe care o putea afișa.

Și Hope îi privise, dar trăsăturile ei patriciene erau ținute ferm sub control. Ca și cum râsul lui Merrin eliberase o tensiune ascunsă în sufletul ei, se relaxă devenind amabilă.

– Ai fost plecată atâta timp, încât m-am gândit să trimit pe cineva după tine, remarcă ea, dar tonul vocii ei trădă faptul că nu era cazul să fie luată în serios.

– Am găsit-o admirând piscina, spuse Blase în timp ce lua o sticlă cu băutură. Presupun că acum bei alcool, Merrin, nu ? Cu ce să te servesc?

– Sherry, te rog. Sec.

Gustul băuturii pe limbă îi făcu plăcere, micul ritual al sorbirii lente a acesteia relaxând-o și făcând-o să realizeze cât de încordată fusese în ultima jumătate de oră. Deodată săptămânile pe care Ellis le planificase să le petreacă la fermă i se părură o eternitate.

Tremurând, comentă schimbările realizate în grădină, eliberându-și gândurile de amintiri. întotdeauna Hope fusese mult mai interesată de grădină decât de casă, dar gusturile ei se rezumau la simetria rigidă a rondurilor. Ascultând-o cum vorbea, Merrin trase concluzia că, deși își asuma meritele pentru majoritatea schimbărilor din grădină, nu era de acord cu aspectul actual al piscinei.

Așadar, fusese ideea lui Blase, concluzionă Merrin. Se întrebă ce-l determinase să șteargă tot ceea ce fusese o mică nebunie încântătoare. Ei îi plăcuse enorm piscina; fusese frumoasă, încon-

jurată de ulmi aduși din Italia de bunica lui Blase. Pajiștea plină de camelii, trandafiri și liliac dădea locului o înfățișare continentală, odihnitoare. Iar micul templu fusese decorat ca să se potrivească cu restul.

Probabil doar o altă schimbare la fel ca și dormitorul ei și noile case. Șase ani au fost un timp destul de lung, iar lui Blase, care era proprietar de pământuri, îi plăcea să se extindă; cu siguranță vor mai urma și alte schimbări.

– … așa că, atunci când vechile boschete au murit, le-am plantat pe cele hawaiiene în locul lor, termină Hope de povestit. Și se simt bine aici.

Simțindu-se vinovată, Merrin dădu din cap, razele blânde ale soarelui căzându-i pe buclele negre.

– Încă mai colecționați trandafiri rari? o întrebă ea.

Era plăcut să stai în acest loc adăpostit și să bei un sherry bun când soarele apunea. Din acest unghi, marea nu se vedea, singura dovadă a existenței ei fiind foșnetul ușor al valurilor.

„Viață de bogătași“, gândi Merrin sardonică, scoțând sunetele cuvenite ca răspuns la cuvintele lui Hope. În spatele lor, Ellis și Blase pălăvrăgeau, prietenia lor fiind dezvăluită de pauzele lungi care le punctau conversația. Petrecură o oră idilică înainte de cină, o oră de relaxare într-o companie plăcută, mai ales că Blase părea să țină cont de înțelegerea lor.

Atunci ce o neliniștea ? Poate faptul că nu-i prea venea să creadă. Blase acceptase prea repede propunerea ei. S-ar fi potrivit mai mult caracterului lui continuarea vendetei către finalul amar și inevitabil. Fusese rănit în punctul lui cel mai vulnerabil – mândria – și cruzimea din acea ultimă săptămână confirmase acest lucru. Chiar o iubise ? Dacă ar fi avut și alte sentimente în afara dorinței, i-ar fi ascultat explicația. Dar refuzase s-o asculte, oprind-o cu sărutări dure și, odată cu mâinile, își folosise și cuvintele, drept arme, până o adusese în situația în care nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să fugă de la Blackrocks, dacă dorea să nu-și piardă mințile.

O pală de vânt dinspre dealuri aduse cu ea o melancolie ce o făcu pe Merrin să se înfioare. Fusese atât de tânără, o copilă nevinovată în voia dorințelor, pe care, fiind prea tânără, nu le putuse stăpâni. Ca un copil, își dăruise inima complet și ca un copil fusese rănită, ascunzându-se apoi să-și lingă rănile. Doar că așa ceva nu fusese posibil, deoarece, așa copil cum fusese, corpul ei o trădase și trebuise să se mărite cu Paul, ca să-i ofere copilului lui Blase un cămin și un tată. Egoismul ei nemăsurat omorâse copilul și-l determinase pe soțul ei să se sinucidă.

Fără să vrea, privirea i se concentră pe profilul lui Blase. Cu un pahar pe care-l ținea neglijent în mână, acesta stătea rezemat de una din coloanele ce susțineau acoperișul, privind în gol la întinderile înverzite ale pământurilor sale.

Părea incredibil că-i purtase copilul șase luni, până când… Dar nu se va mai gândi la trecut. Ultimele picături de sherry alunecară pe gât, iar el imediat se mișcă îndreptându-se spre ea.

– Mai vrei, Merrin ?

O urmărise atent, deși păruse că era cu gândul în altă parte? Degetele ei se crispară pe pahar. După un moment, își impuse să se relaxeze și-i răspunse cu o voce plată :

– Nu, mulțumesc.

Din spate veni comentariul lui Ellis, care o tachina cu afecțiune :

– Am descoperit că nu suportă prea bine alcoolul.

– Sensibilă fată. Hope ?... Nu ?... Intrăm ? Se cam face frig când apune soarele.

O inflexiune din vocea lui îi atrase atenția lui Merrin. Își ridică privirea, îi întâlni ochii și-și întoarse capul imediat când văzu strălucirea batjocoritoare din privirea lui. Așadar, o văzuse când fusese străbătută de acel fior, mai devreme. O urmărise, adulmecându-i emoțiile, căutându-i slăbiciunile. Simțindu-se ca și cum ar fi fost dezbrăcată, o urmă pe Hope în casă.

După cină, Blase îi conduse, pe ea și pe Ellis, în camera pe care le-o pregătise și aștepă până ce ea-și roti privirea de jur împrejur, Merrin își

ascunse cu grijă orice emoție. Pentru nimic în lume nu l-ar fi lăsat să vadă că ura gândul de a lucra în această cameră.

– Foarte plăcută, spuse ea pe un ton plat și-i zâmbi lui Ellis. Simți cum curge inspirația ?

– Oh, da, răspunse acesta zâmbindu-i la rândul său cu căldură și prietenie. Așadar, bucură-te de ce a mai rămas din noaptea asta, Merrin. De acum înainte vei munci și vei *munci*. Ca un sclav la galere, mai exact. Apropo, ai expediat scrisoarea aceea editorului ?

– Păi, da. Am expediat-o ieri.

El se încruntă.

– Păcat. Intenționam… oh, ei bine, nu contează.

Merrin simțea acut prezența lui Blase în cameră, tensiunea intensă pe care o simțea de fiecare dată când acesta intra în perimetrul ei de siguranță. Mental ridică din umeri, ignorând senzația, și spuse :

– Bine, dacă vrei să-i trimiți altă scrisoare, atunci așa o să faci. Calculată, se întoarse încet spre Blase și-l întrebă calmă : Blase, corespondența este ridicată tot marțea și joia ?

– Da.

Întorcându-se din nou spre Ellis, continuă :

– Spune-mi ce vrei să-i comunici și o să am grijă să expediez scrisoarea exact la timp, înainte de a fi ridicată.

Dinspre ușă se auzi vocea lui Blase, profundă și calmă :

– Vă las. Ellis, înainte de culcare, vino să bem ceva amândoi.

Imediat după ce se închise ușa, Ellis remarcă ușor :

– Să înțeleg că v-ați lămurit neînțelegerile ?

– Am convenit să le uităm… Se îndreptă spre masa pe care era așezată mașina de scris, deschise un sertar și scoase un blocnotes și un creion. în regulă, zise ea, ce dorești să-i comunici domnului Cummings ?

Acceptând hotărârea ei de a nu mai discuta nimic despre acest subiect, Ellis începu să dicteze. Cinci minute mai târziu plecă, evident să se bucure de un pahar împreună cu gazda sa.

După ce termină, Merrin se trezi că stătea la birou, cu mâinile strânse în poală și privind prin

cameră. Fusese un fel de anexă a biroului lui Blase, iar când locuise aici, fusese domeniul ei. Apoi a fost o cameră confortabilă în stil victorian, cu lambriuri de lemn de culoare închisă, covor roșu închis și draperii crem la ferestre.

Dar și această cameră fusese redecorată, în stil oriental de această dată. Era mai aerisită, mai sofisticată, foarte diferită de cea de dinainte. Probabil că era opera unui decorator. Nu era deloc stilul lui Hope.

Dând curs unui impuls, Merrin încercă una din ușile cabinetului și descoperi un dulap cu rafturi în perete. Simțindu-se vinovată, închise ușa și se întoarse, iar Blase stătea în ușă și o privea.

– M-ai speriat ! exclamă ea tresărind.

– Îmi pare rău.

Evident că nu era așa. Dar intră în cameră și zâmbi, părând atât de înalt în pantalonii de culoare închisă și cămașă albă.

– Ai tot ce-ți trebuie ? o întrebă el.

Ei i se tăie respirația. Blase porni să se plimbe prin cameră, prea înalt și prea dominator, gândi ea îngrijorată.

– Da, mulțumesc.

Acei ochi pătrunzători păreau aproape abstracți, în timp ce-i examinau profilul. Întotdeauna Blase avusese capacitatea de a-și ascunde gândurile sub niște măști, chiar și strălucirea din priviri, astfel încât nimeni să nu știe ce se petrecea în mintea lui atât de inteligentă și dură.

– Îți place dormitorul ? o întrebă el ca din întâmplare.

Ea înclină din cap, simțindu-se ciudat de stânjenită și urându-se pentru lipsa de autocontrol.

– Cui nu i-ar plăcea ? Este frumos. Ceva o făcu să adauge : Ai făcut multe schimbări pe aici.

– Nu prea multe. Doar în câteva camere care aveau nevoie de modificări. Dosarele au fost stocate pe microfilme și sunt într-una din camerele din spatele casei. Deodată el zâmbi, iar ea căzu din nou în mrejele lui. Ori asta, ori scăpam de ele; probabil că-ți amintești cât de multe erau, tocmai din vremea când Matt Stanhope a cumpărat Blackrocks. A fost o perioadă îngrozi-

toare până am reușit să clasificăm totul. Una dintre verișoarele mele este bibliotecară și și-a petrecut vacanțele făcând asta. Dacă vrei, ți le arăt.

Anii păreau că se topiseră acum, uitând de trecut. Relaxată pentru prima oară de când Ellis îi spusese bomba, Merrin îi răspunse:

– Cu multă plăcere, dar nu în seara asta. Vru să caște, își acoperi gura și, după ce-i trecu, continuă : sunt obosită. Ellis este atât de încordat în mașină, încât mă tensionează și pe mine.

– Atunci trebuie să mergi la culcare, însă înainte de asta vino să-ți arăt calculatorul.

– Calculatorul ?

Râzând de consternarea ei, o luă de braț și o conduse în camera alăturată.

– Ține-te bine, îi spuse arătându-i computerul de pe masă.

– Doamne, Dumnezeule ! Merrin era fascinată. Se apropie de el ca și cum ar fi putut dintr-o dată să înceapă să-i vorbească. Dar, Blase, la ce-ți trebuie ție așa ceva ?

– Ia gândește-te.

Ea își încreți nasul, metamorfozându-se dintr-o dată în școlărița care se simțise acasă aici.

– Memoria lui ți-ar putea fi de mare ajutor – ai putea stoca în el toate informațiile pe care le ai despre vitele și oile tale.

– Ai nimerit. Conține toate datele de care am nevoie despre fermă. În plus, suntem zece cei care deținem resursele genetice ale animalelor. în final, sperăm să obținem o rasă de oi ușor de întreținut și de înaltă productivitate. Putem oricând să scoatem la imprimantă orice aspect al performanțelor oricărui animal. Același lucru se aplică și vitelor.

– Și asta nu-i tot, spuse ea șireată. Este conectat la cele de pe celelalte proprietăți ale tale ?

El confirmă din cap.

– Da. Și nu-i nevoie să-ți spun de câtă birocrație era nevoie și de câte verificări. Și chiar și așa era posibil să greșim, pentru că nu dispuneam de toate informațiile necesare la timp. Astfel am toate datele de care am nevoie pentru a lua hotărârile corecte. Mi-a economisit o grămadă de timp.

Merrin privi în jur cu o expresie concentrată pe chip. în această cameră nimic nu se schimbase, sau foarte puține, cu siguranță nu în aceeași măsură în care se schimbase dormitorul ei și biroul. La marginea conștiinței îi apăru o idee, dar imediat dispăru, revenindu-i neliniștea. Ca să disimuleze acest sentiment, spuse repede :

– E greu de lucrat cu el ?

– Nu. Orice persoană cu inteligență medie îl poate folosi. O mai ții minte pe Erana Williamson, soția unuia dintre oierii noștri ? Se descurcă foarte bine cu el.

– Ea face acum munca de birou ?

O întrebare destul de convențională, atunci de ce întorsese capul ca el să nu-i vadă chipul când îl întrebase ? Când el îi răspunse, Merrin sesiză o notă ciudată în vocea lui.

– Da. Vine aici în fiecare dimineață. Copiii ei sunt acum toți la școală.

Merrin dădu din cap.

– Doamna Fieldgate mai este aici ? îl întrebă ea într-o doară.

– Încă mai este. Wally a murit… cu trei ani în urmă. Un tip pe nume Sandy Davies este acum văcarul nostru.

– Cred că el mi-a adus bagajele sus.

Nu-i spuse că fusese ușurată că nu-l văzuse pe Wally Fieldgate. Cu șase ani în urmă, el și soția lui lăsaseră clar să se înțeleagă că erau de partea familiei, refuzând chiar și s-o ajute să plece de la fermă, îi spuseseră chiar și lui Blase despre rugămintea ei. Un fior rece îi atinse pielea când își aminti scena care urmase.

Era incredibil că acum stătea în această cameră la numai câțiva metri de el, vorbind atât de calm ! Ultima oară Blase abia reușise să se stăpânească și să n-o lovească. Lipsit de orice expresie fizică a furiei lui sălbatice, se folosise în schimb de cuvinte, insultând-o, reducând-o la o epavă înspăimântată și tremurând din toate încheieturile.

Niciodată în viața ei, gândi ea, repetându-și jurământul pe care și-l făcuse la moartea lui Paul. Niciodată nu va mai fi o victimă neajutorată,

împinsă în toate direcțiile de forțe mai puternice decât ea. De acum înainte, ea va controla situațiile.

Și până acum reușise. Și așa va fi și de acum înainte, doar dacă nu va permite cuiva să-i fure acest control. Blase era puternic, nemilos când se folosea de forța lui, dar nu o mai putea domina, pentru că și ea devenise imună ca și el, la fel de puternică.

– O privire foarte provocatoare, observă el încet, întinzând mâna să-i ridice un cârlionț care-i căzuse pe tâmplă.

Aproape că tresări, dar reuși să se controleze și singura ei reacție a fost să tragă scurt aer în piept.

– Mă gândeam doar, spuse ea calmă, ferindu-se.

– Amintiri ?

Părul ei negru se învolbură când își scutură capul.

– Nu, minți ea inducându-și în voce o notă de amuzament crud. Amintirile pot fi o pacoste. Eu mă gândesc numai la momentele fericite.

– Și viața ta aici n-a fost fericită ?

Ar fi putut fi o întrebare ca oricare alta, dar ea știa că Blase se juca cu ea, așa cum făcuse de altfel întreaga seară. Ei bine, la ce altceva se aștepta-se ? Era o prostie să continue răzbunarea, dar el nu era genul de om care să uite sau să ierte cu ușurință.

Spunându-și cu convingere că nu mai putea să o rănească, Merrin îi replică :

– O parte din ea a fost foarte fericită, alta nu chiar. Mimă un căscat și îl privi în ochi. Și acum chiar trebuie să mă duc la culcare sau mâine voi fi epuizată. Noapte bună, Blase.

Îi zâmbi, expresia chipului ei fiind la fel de ermetică și calmă ca și a lui. Îi simți privirea ațintită asupra ei până când ieși pe ușă; avu nevoie de toată voința ca să nu fugă ultimii pași. „Și sper să arzi în iad“, gândi ea furioasă, intrând în cămăruța în care Hope se uita la televizor.

Zece minute mai târziu se afla la adăpost, în camera ei, privind pe ușa de la terasă cum răsărea din mare luna plină imensă. Lacrimile îi

umeziră ochii – ultimele lacrimi pe care le va mai vărsa pentru un vis de dragoste pierdut sau trădat, își promise ea.

În urma reprizei de plâns, rămase cu o durere de cap. Înghiți o aspirină cu un pahar cu apă, apoi se demachie și-și puse o compresă cu apă rece pe pleoape. Ultimul lucru de care ar fi avut nevoie ar fi fost să facă paradă prin fața lui Blase și a celorlalți cu ochii înroșiți de plâns.

Deși, din punct de vedere calendaristic, era toamnă, nopțile continuau să fie la fel de calde ca și vara. Merrin se trezi brusc din somn și văzu lumina lunii alunecând pe podea ca o foaie de argint. Aruncă o privire la ceas și văzu că abia trecuse de miezul nopții, dar se simțea de parcă dormise ore întregi.

După vreo douăzeci de minute în care se tot zvârcolise în pat fără să poată dormi, se sculă, se îmbrăcă cu o pereche de blugi și o bluză, se încălță cu o pereche de pantofi sport și ieși pe terasă, îndreptându-se, prin aerul parfumat, spre o poartă mică dintre două magnolii bătrâne. Totul era nemișcat ca într-un tablou, o extrava-

ganță de gri și argintiu, cu o jumătate de lună pe cerul palid, unde stelele de toamnă își urmau imperturbabile drumul lor.

Poteca cobora prin grădină spre mare. Nici un câine nu lătra, nici o oaie nu behăia, doar un pește argintiu sări din apa lagunei.

În liniște, fugi prin iarba ce acoperea dunele de nisip, împiedicându-le să avanseze spre terenurile arabile. Când ajunse la malul mării nu-i trebui decât o clipă să se dezbrace și se strecură în apa caldă a lagunei, înotând cu mișcări line și hotărâte. Laguna era suficient de largă ca să-i permită să înoate până își va exorciza neliniștea.

Când în sfârșit ajunse la concluzia că era suficient de obosită ca să poată dormi, ieși grațioasă pe nisip, trecându-și degetele prin păr și scuturându-l cu mișcări fluide și grațioase.

Apoi, undeva în spatele ei un cal fornăi. Merrin îngheță, acoperindu-se cu mâinile în acel gest tipic feminin, vechi de când lumea.

– Prea târziu, o ironiză Blase în timp ce cobora de pe cal și se apropia de ea, întunecat

ca o umbră în hainele lui de culoare închisă și cu părul strălucind ca argintul în lumina lunii.

Merrin îl privi consternată, cu ochii măriți. Oh, Dumnezeule, cât de înalt era, și mai și zâmbea. Coșmarul oricărei femei era să fie surprinsă de un astfel de bărbat într-un asemenea moment! Iar acum, când avea mai mare nevoie de ele, reacțiile îi dispăruseră, lăsând-o încremenită acolo ca o statuie.

– Ce cauți aici ? îl întrebă ea aproape în șoaptă.

– Ca și tine, nu puteam să dorm.

Se opri în fața ei, cu mâinile în șolduri, privind în jos spre ea și privirea îi aluneca cu insolență de-a lungul curbelor corpului.

– Numai că eu îmi cheltuiesc excesul de energie călărind.

Nerușinarea lui făcu să-i revină viața în membrele înțepenite, transformându-i rușinea și furia într-o emoție fierbinte. Dar reuși să se controleze. Instinctul îi spunea că era în mare pericol; intuiția îi spunea că, dacă ar fugi sau și-ar fi dezvăluit adevăratele intenții, ar fi fost un dezastru. Așa că spuse calmă :

– M-ai speriat îngrozitor. Ai fost de la început acolo?

– Da.

Ridică mâna și-și înfășură pe deget una din șuvițele ei de păr ud. Apoi continuă :

– Știi, ești mult mai frumoasă acum decât erai cu șase ani în urmă. O prinse cu o mână de ceafă și o apropie de el. Mult mai frumoasă și infinit mai seducătoare, continuă el pe un ton răgușit.

Merrin își puse ambele mâini pe pieptul lui fără să-l împingă, dar vizibil hotărâtă.

– Nu, spuse ea destul de calm. Nu, Blase. Nu vreau să fac dragoste cu tine.

– Nu ? Ochii lui râdeau cu cruzime, ascunși de gene, iar buzele i se curbară într-un zâmbet. De ce nu ?

– Nu trebuie să-ți explic de ce, îi răspunse ea. Dar adăugă încet : însă, dacă vrei să știi, este pentru că nu te mai doresc.

– Atunci va trebui să te conving de contrariu, nu ? zise el sărutând-o.

Nu pe buze. Nu, mai întâi buzele lui îi închiseră ochii, apoi coborâră de-a lungul arterei de

pe gât, unde pulsul îi bătea cu putere sub pielea udă. Merrin simțea cum o cuprinde fierbințeala dorinței, ca și cum ar fi deschis ușa unui furnal. Când fu traversată de un fior, el îi spuse cu buzele pe pielea ei :

– Știam eu cum să te încălzesc.

– Nu te vreau, spuse ea răspicat, cu răceală.

Furia pe care acum o controla, o folosea ca pe o armă. Cu siguranță că el își imaginase că tot ce avea nevoie erau câteva mângâieri, iar ea va deveni din nou sclava lui. Mai târziu știa că se va simți umilită, dar acum era furioasă.

– Nu ?

Blase își ridică ochii și privi chipul ei rigid, iar dorința de care se temea ea dispăru, tot ce văzu pe chipul lui fu speculație rece și calculată.

– Cred că minți. Sau poate că ai uitat...

Și nici acum n-o sărută. în loc de asta, privind-o pe sub gene, începu să-i mângâie ușor pielea strălucitoare, până îi cuprinse în palmă sânul. Ea

trase aer în piept când degetele lui îi găsiră acel punct foarte sensibil și aproape că-și mușcă buzele când simți șocul dorinței.

– Nu, murmură el încet, n-ai uitat, Merrin. Știi bine cât de minunat ne simțeam împreună ! încă mai scoți acele sunete haioase din gât? Când ea nu-i răspunse, Blase zâmbi și continuă: să aflu?

Pe măsură ce vorbea, mâna lui aluneca încet pe spatele ei, strângând-o mai aproape de el așa încât să-i simtă dorința.

– Nu, spuse ea sfidătoare, ridicându-și capul. Buclele de păr ude i se învolburară pe chipul palid. Las-o baltă, Blase, pentru Dumnezeu. Nu mă interesează să reînvii vechile amintiri și mă surprinde că tu vrei acest lucru. Poate că ție ți se pare amuzant – amărăciunea îi ascuți glasul – dar mă tem că eu nu pot uita atât de ușor ultima săptămână pe care am petrecut-o aici. Ai urât gândul că am mai avut și alți iubiți. Ei bine, au mai fost și alții de atunci.

Degetele lui, blânde până atunci se crispară. în lumina lunii expresia lui se întunecă, orice

gând sau emoție ascunzându-se în spatele măștii frumoase a chipului său. Ochii lui Merrin îi studiară fața. Majoritatea bărbaților frumoși trăiesc numai prin înfățișarea lor, dar cine l-ar fi văzut pe Blase prima oară, ar fi observat forța și hotărârea pe care le radia acesta și nu frumusețea.

– Desigur, spuse el încet și-i dădu drumul.

Când ea se întoarse, el adăugă cu o hotărâre care o făcu să i se zbârlească părul pe ceafă.

– Dar intenționez să profit de situație, te avertizez.

– Îmi dai voie ? îl întrebă ea pudică.

El râse.

– Bineînțeles. Și nu, nu mă voi întoarce. Te-am văzut de multe ori îmbrăcându-te.

– *Chiar* trebuie să revii tot timpul în trecut ?

Furioasă, își trase hainele pe pielea udă, conștientă de privirea lui. Îi făcea plăcere s-o umilească; își trase tricoul peste cap încercând să-l ignore; dar era imposibil. Era prea înalt, prea periculos, cu agresivitatea lui masculină ținută

atât de strâns sub control și îl urî fiindcă, pentru un moment, o făcuse să simtă din nou clocotul dorinței în vene.

– Pot să te iau și pe tine pe cal, îi zise el după ce termină ea de îmbrăcat.

Ea scutură din cap.

– Merg pe jos.

– Și să trezești pe toată lumea ?

Neînțelegând ce spune, se uită la el.

– Cum adică ?

– Câinii.

– Oh ! Acum își aminti de câini. Dar și pe tine te vor auzi.

– Cu mine sunt obișnuiți. Ca și cum s-ar fi plictisit de comentariile ei, o apucă de mână și o conduse unde-i aștepta calul. Haide, vino ! îi spuse.

Nu era prima oară când călărea în spatele lui, dar va avea grijă să fie ultima.

După câteva minute în care se ținuse departe de el, ținându-se cu mâinile de cureaua lui, el îi spuse peste umăr.

– N-am să te infectez, Merrin, așa că încetează cu prostiile astea. Ține-te cum trebuie de mine.

Mușcându-și buzele, făcu așa cum i se spusese și-l prinse de talie, întorcând capul și rezemându-l de mușchii tari de pe spatele lui. Și acea plăcere trădătoare față de perfecțiunea fizică a bărbatului îi încălzi obrajii, făcându-i sângele să curgă mai repede prin vene. Speră ca el să nu simtă accelerarea pulsului ei, pentru că ritmul inimii lui rămăsese același sub mâinile ei.

O ajută să coboare lângă poarta dintre camelii, așteptând până ce ea intră și apoi spuse încet :

– Merrin.

– Da ?

– Să știi că am vorbit serios când ți-am spus că am să profit de prezența ta aici. Să-i spun lui Ellis ?

Nu se uită la el, dar simțea că el o privea, o siluetă întunecată pe fundalul stâncilor numite Blackrocks.

– De ce să-i spui ? îl întrebă ea cu amărăciune. Întotdeauna ai știut să profiți de mine.

Luna lumină zâmbetul lui.

– Ai devenit mai dură în ultima vreme, zise el zâmbind. Dar, din câte-mi amintesc, niciodată n-ai spus nu. Noapte bună.

Capitolul 3

Camera în care se servea micul dejun era mică și călduroasă, amplasată în așa fel încât să beneficieze cât mai mult de lumina soarelui matinal. Merrin fusese înspăimântată că ar fi putut să se trezească mai târziu decât ar fi trebuit din cauza escapadei sale nocturne și astfel să întârzie la masă, însă ceasul ei biologic o trezi la ora șapte fix, iar acum se delecta cu micul dejun.

Aproape imediat după sosirea ei apăru și Ellis, proaspăt ras și dichisit. Știind că avea nevoie de cel puțin două cești de ceai ca să se trezească, Merrin îi umplu o ceașcă și i-o întinse.

– Mulțumesc, spuse el ușor adormit, amestecând ceaiul cu o completă lipsă de interes.

În mod normal, ar fi citit ziarul în timpul mesei lui solitare, dar desigur, ziarul lui din acea zi avea să vină abia după-amiază. Așa că, Ellis se încruntă la fața de masă, nebăgând deloc în seamă universul strălucitor de dincolo de fereastră.

Totuși, aroma puternică a gemului de pepene de stâncă îl făcu să remarce :

– Mă mir cum de n-au reușit să scoată un soi de pepene fără mirosul ăsta dezgustător.

– Așa este, fu de acord Merrin, țuguindu-și buzele.

El rânji.

– Ești o scumpă. De ce nu m-am însurat eu cu tine ?

– Tocmai pentru că nu s-a măritat cu tine este o scumpă, răsună vocea lui Blase cu o ironie rece, când intră pe ușa de la terasă. Dacă te-ai însura cu ea, s-ar aștepta la discuții fermecătoare

în timpul micului dejun, în fiecare dimineață. Stabilitatea are un efect ciudat asupra bunelor maniere.

Ducea în mână o ceașcă de cafea și vorbea cu cinism, încântat de sine însuși. Privirea lui pătrunzătoare contemplă profilul hotărât al lui Merrin cu o admirație nedisimulată.

– Deși... poate că ar merita, încheie el, tonul sardonic contrazicându-i cuvintele.

Ellis zâmbi slab.

– Am uitat cât de nesuferit poți fi în zori, se plânse el. Merrin, cel puțin, are bunul simț să nu-mi demonstreze cât de bine dispusă este dimineața. De ce nu te duci să sfârteci o oaie sau altceva de acest gen ?

– Azi am să te plimb prin Blackrocks, îi spuse Blase. Dacă vrei să folosești acest ținut ca loc de desfășurare a acțiunii romanului tău, va trebui să-l vezi.

– Presupun că asta înseamnă să călăresc.

Blase rânji răutăcios :

– Nu, vom merge cu mașina; putem ajunge cam peste tot cu Rover-ul și, unde nu putem ajunge, vom merge pe jos.

El și Merrin râseră de groaza care apăru pe chipul lui Ellis.

– Mai ia o ceașcă cu ceai, îi sugeră Merrin, încercând să-l liniștească. Și nu încerca să-l faci pe Blase să creadă că ai o sută de kilograme și că de-abia te miști. Mă îndoiesc că nu știe că ești cel mai bun din echipa de squash.

– De ce ar trebui să știe asta ?

Ochii lui pătrunzători îi întâlniră pe cei verzi și calmi ai ei.

– Se pare că știe cam tot ce este de știut, îi explică ușor Merrin.

Blase ridică din sprâncene, privirea devenindu-i și mai pătrunzătoare. Știind foarte bine cât de pătrunzătoare era inteligența lui Ellis și faptul că acestuia nu-i scăpa nimic, Merrin se blestemă că nu-și ținuse gura. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i producă îngrijorare lui Ellis din cauza ei. Reuși să râdă și spuse pe un ton vesel :

– Nu mai fi atât de războinic, Blase. Păreai foarte sigur de tine. Până acum ar fi trebuit să știi că femeile nu suportă să vadă un bărbat care se poate descurca excelent fără ele.

Diversiunea funcționă. Ellis zâmbi și făcu câteva comentarii, iar discuția continuă în jurul altor subiecte mai puțin controversate, dar aruncând o privire spre Blase, ea își dădu seama că acesta nu se lăsase păcălit. Acum știa că găsise o armă împotriva ei, care consta în grija pentru Ellis, iar zâmbetul lui subțire o făcu să înțeleagă că nu va ezita deloc să se folosească de această armă. Cel puțin nu știa de dorința umilitoare pe care reușise s-o trezească în ea noaptea trecută, când, pentru o clipă, Merrin fusese tentată să cedeze mângâierilor mâinilor și buzelor lui.

Gândindu-se acum, strânse fără să vrea din dinți. Era complet nebună, își spuse. Anii care se scurseseră de atunci nu-l îmblânziseră deloc; ba mai mult, acum devenise și mai dur. Orice femeie care ar fi căutat-o cu lumânarea încă o dată, ar fi trebuit să fie nebună ! Numai unei nebune i-ar plăcea să fie umilită !

Iar dacă va avea nevoie de un fel de înveliș protector împotriva lui, era suficient

să-și amintească de chipul lui Paul și de imaginea lui muribundă pe patul de spital. Durerea o lovi. își turnă o ceașcă de cafea și sorbi din ea, plecându-și capul ca să-și ascundă chipul.

– Ești foarte tăcută.

Răspunse comentariului lui Blase cu un zâmbet :

– Îmi făceam planurile pentru ziua de azi. Ellis, vrei să vin cu tine ?

– Ai putea, spuse el cu generozitate. Vei avea astfel posibilitatea să-ți revezi vechile cunoștințe și probabil am să-ți dictez și niște notițe. Oricum, meriți o mică excursie. Știu că te enervează cumplit să-mi fii șofer.

– Dacă crezi că eu conduc prost, atunci ar fi mai bine să iei un calmant înainte de a te lăsa pe mâinile lui Blase, replică ea tachinându-l. Dacă nu s-o fi schimbat între timp. Va conduce acel Land Rover pe pereții verticali ai stâncilor și de-a lungul albiilor râurilor. Cu râurile încă curgând.

Ellis păru alarmat.

– Nu m-am gândit la asta. Întotdeauna tu ai fost cam năzdrăvan, Blase. Sper prea mult dacă presupun că anii te-au făcut mai grijuliu cu pielea ta ?

– Așteaptă și ai să vezi, nu ?

Se depărtă de geam, privind un moment expresia calmă de pe chipul lui Merrin, spunând apoi fără nici o schimbare a inflexiunii vocii :

– Mă îndoiesc că am fost vreodată nebun de legat, dar nebuniile tinereții mi-au dat câteva lecții. Una dintre acestea a fost să mă gândesc foarte bine înainte de a face ceva. Așa că ești în siguranță, Ellis. Voi avea grijă ca tu și Merrin să vă întoarceți fără nici un os rupt.

Merrin aproape că tresări. Deși nu simțise în vocea lui nici un fel de amărăciune, nimic altceva în afara unei urme de autoironie, totuși ea știa că remarca îi era adresată ei, un avertisment și o amenințare în același timp.

Dacă și restul săptămânilor vor fi la fel ca orele scurse până acum, va ajunge la ospiciu, se gândi ea. Tot așteptându-l pe Blase să atace, se simțea ca și cum ar fi fost într-o pădure cu un

tigru înfometat și doar cu o praștie, ca armă. Foarte atentă la tot ce se petrecea în jurul ei, observa câte o amenințare în spatele fiecărui copac, în spatele fiecărei remarci făcute de el, în adâncul minții ei persistând convingerea că Blase va profita de orice ocazie. De ce ? Doar ca să continue să o pedepsească ? Inteligent cum era, probabil își dăduse seama că nu-l va lăsa să se apropie prea mult de ea. Și dacă se bazase pe atracția fizică pentru a o determina să-și lase garda jos, calmul ei din noaptea trecută probabil că îl deziluzionase.

Problema era că acesta păruse aproape încântat de situație, lăsând-o să plece cu o ușurință care o îngrijora și mai mult. Se comportase de parcă ar fi avut în mânecă toți așii, de parcă ar fi avut tot timpul la dispoziție pentru a-și duce planul la îndeplinire. Prea sigur pe sine, își spuse ea, neliniștea umbrind bucuria unei zile perfecte.

– Merrin ?

Tresărind, își ridică ochii și întâlni privirea lui ironică.

– Scuze, mă gândeam la altceva.

– Poți fi gata de plecare în jumătate de oră?

Ea confirmă din cap, dar răspunsul îi muri pe buze când el ridică mâna și-i trecu o șuviță de păr după ureche.

– Ne vedem la garaj, spuse el când plecă.

Se mișca în tăcere ca o felină, ca un tigru și era la fel de periculos. Întotdeauna emanase putere, acum fiind controlată, ținută în frâu, dar încă prezentă și, împreună cu aceasta, violența de care se temea ea atât de mult, aproape palpabilă, înfricoșătoare.

– O prezență magnifică, remarcă Ellis, turnându-și încă o ceașcă de ceai. Chiar dacă n-ar fi avut pic de minte, tot ar fi atras privirile. Chiar și când eram la școală le atrăgea. Îl invidiam și eram convins că-i nedrept ca un puști să aibă totul – fizic frumos, sex appeal, minte și caracter.

– Nu uita și de bani, comentă Merrin cu cinism.

Ellis ridică din umeri.

– Este ceva irelevant. Întotdeauna a fost irelevant. Chiar dacă s-ar fi născut fără nici un ban, ar fi făcut avere de unul singur. Este genul de om care ar fi reușit oricum. Nu-mi vine în minte nimeni altcineva mai potrivit pe care să-l ai alături într-o bătălie oricât de cruntă. Rânji răutăcios și continuă : Sau să-l avem alături, dacă ne-am pierde.

– Cum adică să ne pierdem ?

El râse :

– Adică să nu mai știm unde ne aflăm. Spre deosebire de mine, are un simț de orientare foarte dezvoltat. Este în stare să te aducă înapoi de oriunde te-ai afla.

– Norocosul ! replică Merrin în glumă. Are totul, după cum ai spus și tu.

Dar Ellis clătină din cap, încruntându-se meditativ.

– Nu, n-are. Eu am avut trei ani de căsnicie, cei mai fericiți ani din viața mea, iar când Karen a murit, am găsit un refugiu în romanele mele. Blase însă ...

Sărind în picioare, ea îl întrerupse, neplăcându-i întorsătura pe care o luase discuția.

– Nu-mi spune mie că n-are o mulțime de femei în jurul lui, că nu te cred.

Dintr-un motiv necunoscut, mâinile începură să-i tremure; începu să strângă vasele.

– Bineînțeles că are, dar nu are o soție.

Ellis o privi foarte atent, oftând când ea îi luă din față ceașca și farfurioara și spuse cu o notă de resemnare în glas :

– Mă îndoiesc că Blase crede în dragoste; și de aceea, deși îl invidiez pentru celelalte calități, nu mi-aș schimba locul cu al lui.

– Mă îndoiesc că duce lipsă de dragoste, spuse Merrin sec. Acum, dacă vrei să fii gata în jumătate de oră...

– Bine, bine, plec acum. Nu uita să-ți iei cele necesare, în caz că voi avea chef să iei niște notițe.

Rămasă singură, Merrin strânse cu grijă vasele de pe masă, în principal ca să aibă o preocupare, în timp ce mintea i se calma. Ciudat că referirea lui Ellis la Blase și căsătorie îi produsese o reacție atât de violentă; pentru un moment se simțise de parcă ar fi primit o lovi-

tură în inimă. Îi dovedise că nu-i era indiferentă prezența acestuia și că știuse acest lucru încă de la început. Totuși se trădase în fața lui Ellis. Era sigură că-l interesa situația. Ca romancier, trebuia să fie interesat. Și, deși era bun și grijuliu cu ea, exista totuși o urmă de curiozitate profesională, care o făcea să-i fie teamă să-i mai destăinuiască și altceva. Nu o va exploata în mod deliberat, dar nu-i plăcea ideea ca cele mai intime emoții ale ei să fie folosite ca model și redate în carte.

Așa că trebuia să facă un efort și mai mare și să respingă complet pe oricine altcineva care ar mai încerca să vadă ce se ascunde sub masca ei.

Odată luată această hotărâre, se întoarse să plece și o văzu pe doamna Fieldgate, rigidă, dezaprobatoare, ochii ei curioși cercetând-o pe Merrin.

– Ei... Bună dimineața.

Oricât ar fi încercat, Merrin nu putea exprima nici un fel de entuziasm la revederea acestei femei.

– Bună, Merrin. Privirea ei întunecată alunecă pe fața de masă. Este foarte drăguț din partea ta că ai strâns farfuriile, dar nu era nevoie.

Ei bine, nici nu se așteptase la un bun venit cu surle și trâmbițe; era o prostie să fie străbătură de un asemenea fior rece.

– Mi-a făcut plăcere, spuse ea. Chiar mă întrebam dacă mai lucrați aici. îmi pare rău pentru soțul dumneavoastră. Mi-a spus Blase că a murit.

– Acum trei ani, în ianuarie. Femeia mai în vârstă oftă, apoi continuă: A fost un șoc, dar a fost mai bine că a murit așa, de infarct. Nu și-ar fi dorit să se chinuiască la pat și să moară lent. Tu arăți bine.

– Mulțumesc. Este ciudat să mă întorc... Mă așteptam la schimbări, dar nu chiar atât de drastice.

Pentru o clipă, se ivi ceva pe chipul bătrânei, dar fu imediat suprimat :

– Ei bine, schimbările sunt inevitabile. Și îndrăznesc să spun că vor urma și altele după nunta lui Blase.

Șase ani de zile îi oferiseră lui Merrin mai mult decât aerul sofisticat. îi dăduseră și puterea de autocontrol desăvârșit, așa încât nu i se clinti nici un mușchi pe față la auzul acestei vești, făcând doar ochii mari a mirare.

– Ah, intenționează să se însoare ?

Vocea ei sună calmă și blândă, suficient de interesată, exact atât cât cerea situația.

– Așa sperăm. Doamna Fieldgate începu să pună vasele pe o măsuță cu rotile. Se întâlnește des cu Coralie Allen. Îți amintești de familia Allen din Patterson Creek ?

– Da, bineînțeles, răspunse Merrin și, gânditoare, își înclină capul într-o parte. Dacă-mi aduc eu bine aminte, Coralie este unicul lor copil, nu ? Când am plecat eu, ea era plecată la școală, dar sunt sigură că mi-o amintesc. O fetiță blondă drăguță, cu niște ochi negri enormi.

– Chiar ea. Acum este o adevărată frumusețe, o fată adorabilă. Toți sperăm să facă anunțul de ziua lui Blase, care va fi peste trei săptămâni. Cât intenționezi să stai aici, Merrin ?

De parcă n-ar fi știut !

– S-ar putea încă să fim aici de ziua lui, dar nu garantez, răspunse ea zâmbind. Totul depinde de domnul Kimber.

– Ah, da. Am citit una din cărțile lui și mi-a plăcut. După o pauză, Moira o întrebă : lucrezi pentru el de mult timp ?

– De câțiva ani. Privirea lui Merrin căzu pe ceasul din hol. Dumnezeule, atât de târziu este ? Trebuie să plec. Să nu-l las să mă aștepte.

– Pe cine ? Ieși la plimbare cu Blase ?

În glasul bătrânei se simți o notă de supărare, ceea ce amplifică resentimentele lui Merrin. Nu mai era treaba Moirei Fieldgate cu cine ieșea ea și unde.

– Păi, da, spuse ea calmă. Ellis și cu mine. Pe curând, doamnă Fieldgate.

Din fericire, Hope ieșea întotdeauna din cameră după ora nouă, așa că nu exista riscul s-o rețină și aceasta. Merrin se grăbi în camera sa, își făcu patul și se îmbrăcă de drum. După un moment de gândire, își luă și un pulovăr. Era o zi splendidă, dar norii se puteau strânge și într-o astfel de zi. Era bine să fie prudentă.

Încet, pe măsură ce ziua de scurgea, Merrin se relaxa. Blase păru să fi uitat întâlnirea din noaptea trecută. Redevenise bărbatul de care se îndrăgostise, foarte interesant și cel mai plăcut însoțitor din lume, care o tachina continuu. Dragostea profundă pentru pământurile proprii era evidentă, având o atitudine foarte practică și științifică față de cultivarea acestuia. îi conduse pe dealuri și prin văi, din când în când părăsind excelentul sistem de drumuri, pentru a-i duce prin unele zone pe care Ellis dorea să le cerceteze mai îndeaproape.

Luară prânzul pe un deal, la umbra copacilor, într-o atmosferă complet relaxată.

– Mmm, spuse Merrin lingându-și degetele. Cine a pregătit pizza asta știe meserie, nu glumă.

– Moira, îi răspunse Blase întinzând cana să-i mai toarne ceai și spuse ridicând glasul ca să fie auzit. Să nu-mi spui, Ellis, că deja ai obosit.

– Ba se pare că da. Știi, noi, oamenii de artă, avem nevoie de pauze mai dese pentru odihnă,

în așa fel încât magnificul nostru creier, veșnic activ, să poată procesa datele primite de la celelalte simțuri.

Și după ce rosti această teribilă teorie pe un ton didactic și serios, Ellis se întinse pe spate, cu o mână peste ochi și-și începu siesta, ignorând atât râsul lui Merrin, cât și chicotitul lui Blase.

– Cred că-i urmez exemplul, spuse Merrin după un moment. Mi se cam închid ochii de oboseală.

– N-ai dormit destul azi-noapte ?

Ea refuză să-l privească.

– Probabil.

Se trezi cu o greutate pe stomac. Amețită de soare și de somn, își pipăi stomacul și întâlni păr și piele caldă și atunci realiză că Blase o folosea drept pernă. Un moment rămase complet relaxată și-și arcui degetele în părul lui Blase. Razele soarelui i se jucau printre gene, iar ea închise din nou ochii.

Mișcarea ei fu însă ca un semnal pentru Blase că trebuia să se trezească. Când îi simți buzele calde pe pielea abdomenului, realiză că-i ieșise

cămașa din pantaloni. Sau poate că el îi descheiase cămașa, expunându-i acea zonă de piele fină și bronzată. Buzele lui erau încete și senzuale, calde, greutatea capului său țintuind-o la pământ.

Ea oftă, iar el se mișcă și o eliberă. Mâna îi alunecă în lungul copului ei, atingându-i sânul, iar degetele începură să-i mângâie cu blândețe sfârcul întărit. Lumina soarelui fu blocată de ceva; deschise ochii și spuse :

– Ellis...

Dar el îi răspunse încet, cu pasiune :

– Nu, nu-i Ellis, Merrin. Este Blase. Apoi gura lui i-o acoperi pe a ei.

Pentru un moment ea se zbătu, încercând să se elibereze, dar el se folosi de forța sa superioară pentru a o controla, țintuind-o la pământ, sărutând-o cu atâta pasiune, încât corpul îi fu străbătut de o mulțime de fiori.

O durea strânsoarea mâinilor lui, iar gura i-o strivea pe a ei. Un lung moment rămase nemișcată sub greutatea lui, fiind paralizată de frica pe care i-o provocase. Apoi, capul lui se

ridică, iar ea își aminti de promisiunea pe care și-o făcuse, de a nu mai fi niciodată la cheremul nimănui și, la fel de iute ca un șarpe, își săltă capul și-l mușcă cu sălbăticie de bărbie aproape până la sânge.

Blase înjură, strângând-o cu putere în brațe de parcă ar fi vrut s-o omoare. Apoi murmură încet :

– Am să te fac să plătești de o sută de ori pentru asta, ticăloasă mică.

– Încearcă numai. Incredibil, vocea ei era calmă. Mai devreme sau mai târziu, tot o să-ți intre în capul tău tare că nu te vreau. *Nu – te – vreau.* Mi se face rău chiar și numai la gândul de a mă culca cu tine. Eram o copilă pe vremea aceea, când m-ai sedus, dar pe Dumnezeul meu, am crescut foarte repede, iar acum sunt femeie în toată firea. Nu mai poți să mă înspăimânți, ca să fac dragoste cu tine, și nici la forță și vorbe dulci nu reacționez prea bine. Ai putea încerca să mă violezi, dar în locul tău m-aș răzgândi, pentru că te-aș da în judecată atât de repede, încât nici n-ai ști ce ți se întâmplă. Așa că, lasă-mă în pace. Lasă-mă în pace !

Care ar fi fost după aceea reacția lui Blase, nu va afla niciodată, pentru că se auzi vocea lui Ellis și, într-o mișcare continuă, acesta se rostogoli și se ridică, trăgând-o și pe ea în picioare. Când Ellis ajunse sus pe deal, ea își băgase deja cămașa în pantaloni și se sprijinea de Land Rover, iar Blase înghesuia pătura și coșul cu mâncare înapoi în portbagajul mașinii.

Ellis nu spuse nimic, dar privirea lui pătrunzătoare se plimbă de la unul la celălalt, simțind tensiunea dintre ei. Sperând că chipul ei va fi la fel de impasibil ca și al lui Blase, Merrin se strădui să-l întrebe ce făcuse.

– Am explorat împrejurimile, răspunse Ellis vesel. Vrei să iei niște notițe ? Am găsit ceva bun. Apoi adăugă cu circumspecția lui caracteristică: cred.

În timp ce-și continuau drumul spre plajă, Merrin se trezi întrebându-se ce se întâmplase acolo pe deal. Când se deșteptase, uitase de tot ce se petrecuse. Pentru un timp, retrăise trecutul, iar capul lui Blase pe abdomenul ei fusese o senzație la fel de familiară ca și cea a părului acestuia între degetele ei.

Evident că el crezuse că și ea voia. O cuprinse rușinea când își aminti de senzațiile sălbatice pe care buzele și mâinile lui i le provocaseră. În timpul acelor câteva minute, nu mai existase prezentul și ea redevenise acea fată care-l iubise atât de mult, încât îi permisese să facă orice cu ea.

Apoi își amintise de Ellis și îi rostise numele, intenționând să-l întrebe unde era Blase. Și atunci el devenise sălbatic. Nu fusese vorba despre gelozie, își dădu ea seama, doar dacă gelozia era un fel de emoție primitivă, instinctivă, care n-avea ce căuta în caracterul unui bărbat atât de sofisticat. Nu, era sentimentul de posesiune și pentru că el o însemnase cu pecetea lui, cu ani în urmă, ura ideea ca oricine altcineva să-i ia locul în viața ei.

Pentru un moment, se jucă cu ideea de a se folosi de suspiciunile lui protectoare, dar știa că nu putea face așa ceva. N-ar fi fost drept față de Ellis; trebuia să-l convingă pe Blase că între ea și patronul său nu era nimic, pentru că altfel, prietenia dintre cei doi ar fi luat sfârșit. Și ar fi fost

un sfârșit inutil, se gândi ea furioasă. Când va pleca de la Blackrocks, o va uita la fel de ușor ca și în trecut, dorința lui față de ea devenind încă o dată latentă.

Mai ales dacă Moira Fieldgate avea dreptate și el intenționa să se însoare cu Coralie Allen. Merrin și-o amintea ca pe o fată subțire, care promitea încă de pe atunci să devină o mare frumusețe. Familia Allen avea un trecut îndelungat, cu conexiuni foarte înalte și era foarte bogată. Coralie ar fi fost stăpâna perfectă la Blackrocks. O durere profundă îi împunse capul.

– Te doare capul, Merrin ?

Chiar și prin oglinda retrovizoare vedea prea mult.

– Nu, îi răspunse ea calmă. Nu, rareori am dureri de cap.

– Sau orice alt fel de dureri, mulțumesc Cerului, spuse Ellis ușor țâfnos. Este cea mai sănătoasă asistentă pe care am avut-o vreodată.

Ellis nu era un tip țâfnos de felul lui; tonul fusese provocat probabil de tensiunea din

atmosferă. Oh, Dumnezeule, gândi disperată Merrin, de ce trebuie, de fiecare dată, să revin în trecut ?

După-amiaza se sfârși la fel de frumos cum începuse ziua. Merrin aștepta cu nerăbdare să se întoarcă la fermă. Cel puțin nu va mai fi lângă Blase.

Când ajunseră în curtea fermei, Blase întrebă calm :

– Crezi că ai putea conduce mașina asta, Ellis?

– Doar dacă trebuie neapărat, răspunse aceasta, iar vocea îi trăda prudența. De ce ?

– Poate că vei dori să te plimbi pe undeva, iar eu nu voi fi aici să te conduc.

– În cazul ăsta poate conduce Merrin. Vreau să admir ținutul, nu să mă gândesc în ce viteză este mașina.

Blase rânji :

– De fapt, cred că am să-ți interzic să pui mâna pe chei. Mai ții minte când ai împrumutat Jaguarul unchiului tău și ai căzut cu el de pe pod?

– Cum să nu ! Niciodată nu voi mai putea să-l privesc în ochi. Și sunt sigur că nici el nu și-ar mai dori să mă vadă.

– Bine. Atunci o voi învăța pe Merrin să-l conducă.

Ellis se întoarse pe jumătate și o privi pe Merrin îngrijorat.

– Cred că mă întorc la fermă, dacă nu te deranjează, draga mea. Vreau să verific ceva.

O deranja, însă bineînțeles că ea zâmbi și dădu din cap, iar când opriră în fața casei, se așeză la volan și, sub îndrumarea lui Blase, învăță să conducă mașina. Pentru cineva care crescuse conducând toate echipamentele dintr-o fermă, inclusiv buldozerul, Rover-ul era ușor de condus.

După câteva minute, Blase îi comandă scurt :

– Foarte bine, acum ia-o pe drumul spre lagună și vom vedea cum te descurci și cu terenul accidentat.

Terenul accidentat era o adunare de dune joase de nisip unite între ele de tufișuri de vegetație, cuprinse între o lizieră de pini și țărmul

mării. Blase îi explică faptul că acest teren fusese amenajat special pentru adolescenții din Blackrocks și proprietățile învecinate, ca să vadă exact de ce sunt în stare, ei și motocicletele acestora.

– Ia-o pe acolo, îi spuse el, arătându-i pista. Hai să vedem ce-ți mai amintești.

Era greu să se concentreze cu el alături, urmărindu-i fiecare mișcare, dar reuși, scoțându-și-l din minte în timp ce conducea cu grijă mașina pe lângă obstacole. Observă surprinsă că, deși era un autovehicul destul de mare, era ușor de condus, volanul se mișca ușor, iar manevrabilitatea și capacitatea ei de a urca pe pereții abrupți îi dădură lui Merrin încredere în sine.

– Urmează traseul, îi zise el după ce o conduse printre dune câteva minute. Ne va duce printre pini și înapoi.

Merrin conduse atentă, cu încredere, pe terenul accidentat, plin de rădăcini, însă, la un moment dat, roțile din spate atinseră un petec de nisip și patinară în gol.

– La naiba ! murmură ea când motorul Rover-ului se opri. Îmi pare rău.

Umerii lui largi se ridicară.

– Te-ai descurcat bine, spuse el cu indiferență. întotdeauna te-ai descurcat bine cu mașinile.

Mâna lui o opri când ea vru să pornească din nou motorul.

– Lasă-l așa, îi zise. Cred că a venit vremea să avem o discuție, nu crezi ?

Merrin oftă, refuzând să-l privească.

– N-avem despre ce să vorbim, Blase. De ce nu vrei să uiți trecutul ?

– Îl uitasem, apoi tu te-ai întors.

Își retrase mâna de sub mâna lui și se aplecă, rezemându-se cu coatele de volan, profilul ei conturându-se pe fundalul întunecat al copacilor.

– Când am plecat de aici – spuse ea cu jumătate de glas – am crezut că nu voi mai putea fi fericită niciodată. Ei bine, niciodată este o vreme mult prea îndelungată. Am reușit să las deoparte trecutul și n-am de gând să fiu iar în

pericol încurcându-mă din nou cu tine. Tonul rugăminții se strecură inconștient în vocea ei înceată. Nu mai încerca să mă rănești, Blase. Te-ai răzbunat destul – mai cumplit decât îți vei putea imagina tu vreodată – pentru ceea ce ai presupus tu că am făcut. Nu mă vrei. Vrei doar să fiu pedepsită.

– Și cum anume ?

Ea își mușcă buzele.

– Să fiu sclava ta sexuală. Asta am fost pentru tine.

El se întoarse cu fața spre ea, iar când vorbi, vocea îi sună lenește, aproape bine dispusă.

– Dar nu ți-a trebuit mult ca să treci peste nefericirea ta, nu-i așa ? După șase săptămâni de la plecarea ta de aici, te-ai măritat.

Aproape cu vinovăție, vru să-și acopere cu cealaltă mână banda subțire de aur din care era făcută verigheta și pe care Paul își putuse permite să i-o cumpere. Această mișcare îl făcu pe Blase să-și piardă controlul și o lovi peste mână, îndepărtându-i-o și prinzându-i inelarul. Îi strânse degetul cu putere, făcând-o să icnească.

– *Blase !*

– Cum era ? o întrebă el brutal. Am pus un detectiv particular să te găsească, dar i-au trebuit trei luni și atunci erai deja măritată.

– Ce ai făcut ?!

– M-ai auzit bine. Începu să-i răsucească inelul pe deget. De ce ? O privi cu duritate și furios. Pentru că nu terminasem cu tine.

– Oh, Dumnezeule !

Furioasă pe aroganța lui, încercă să-și smulgă mâna din strânsoare. Degetele lui se strânseră și inelul îi ieși de pe deget. Cu o mișcare atât de rapidă încât fata nici nu apucă să reacționeze, aruncă verigheta pe geam. Merrin țipă, grăbindu-se să coboare din mașină să-și caute inelul.

– Lasă-l acolo, îi spuse el printre dinți.

Degetele lui o apucară de păr și o ținură strâns. Durerea și șocul îi aduseră lacrimile în ochi.

– De ce ai făcut asta ? șopti ea. Era tot ce-mi mai rămăsese de la Paul.

– Nu uita amintirile.

Mâna lui îi alunecă pe umeri, trăgând-o pe scaunul de lângă el. Când ea se zbătu să se elibereze, el o strânse dureros de braț, murmurând :

– Liniștește-te, diavol mic ! zise el cu o asemenea voce amenințătoare, încât ea renunță să se mai zbată. Bun. Acum, stai aici și vom avea acea discuție care va clarifica lucrurile. Povestește-mi despre mariajul tău.

Vocea lui era lipsită de orice expresie. Merrin se depărtă de el cât putu de mult.

– Ce vrei să știi ? îl întrebă ea prudentă.

– Unde l-ai întâlnit ?

– Lucram într-un restaurant. El venea pe acolo.

– Și ți-a făcut curte. Bietul fraier ! Știa că tu te mai culcași deja cu doi bărbați, când ți-a cerut mâna ?

O furie rece o făcu să se crispeze, iar vocea i se răci ca gheața.

– Știa că nu sunt virgină. Sper că te distrezi de minune, Blase; nu știam că una din modalitățile tale de a te distra este să forțezi o femeie să ți se confeseze despre viața ei sexuală.

El râse încet.

– Doar pe tine, Merrin, draga mea. Te-ai culcat cu el ?

– Oh, Dumnezeule! Eram căsătoriți! Bineînțeles că m-am culcat cu el.

– Sper că ți-a satisfăcut dorința excesivă.

Foarte încet, începu să-i mângâie pielea sensibilă de pe ceafă, degetele lui lungi mișcându-se cu o siguranță plină de erotism, care o făcu să-și muște buzele. Nu uitase modalitățile de a o excita, descoperirile pe care le făcuse fiecare dintre ei asupra celuilalt în nopțile pe care și le petrecuseră împreună.

– L-ai învățat să facă asta ? o întrebă el în șoaptă. Și asta ?

Cealaltă mână a lui i se strecură sub cămașă și-i prinse sânul în palmă, mângâindu-l și frământându-l până când o dorință năvalnică prinse a curge prin venele ei. Pentru o clipă ea se relaxă. Cu o mișcare scurtă, Blase dădu părul la o parte de pe gâtul ei și mușcă ușor pielea aurie. Buzele lui se mișcară încet pe linia ce cobora spre umăr, până ce Merrin mormăi amețită : *Nu* ...

– Ba da, spuse el cu o voce profundă, întorcând-o spre el ca ea să-i poată vedea satisfacția senzuală de pe chip.

– Mă vrei, Merrin, recunoaște.

Cu obrajii înroșiți din cauza efortului de a domoli focul ce se aprinsese în ea, scutură cu putere capul.

– Nu este vorba numai despre tine, spuse ea, străduindu-se ca minciuna ce urma să pară adevărată.

Știa că ar fi pierdut dacă el ar realiza că este singurul bărbat care o putea face să se simtă astfel.

– Nu ești singurul, continuă ea.

– Știu asta.

Insulta lui era brutală și era însoțită de un zâmbet care se lărgi când văzu cum cuvintele lui își atinseseră scopul.

– Nu sunt chiar atât de prost, continuă el încet. Femei ca tine se găsesc pe toate drumurile, draga mea, purtate de o dorință pe care nu și-o pot stăpâni.

– O dorință trezită de tine.

Era nefolositor și posibil periculos să nege imputările lui, chiar dacă gândul îi făcea rău.

– Chiar așa ? Zâmbetul lui rece o lovi cu forță. Eu am fost primul sau Terry a fost înaintea mea?

Ceva cedă în ea. Un moment mai târziu era la fel de palidă ca și el, privind îngrozită și fascinată în același timp urmele palmei ei pe obrazul lui, albe la început, apoi roșii. Dar nu va ceda în fața furiei sălbatice care apăruse în ochii lui verzi întunecați și care făcuse ca buzele să i se strângă într-o linie subțire.

– O meritai, spuse ea printre dinți. Nu-mi pasă ce crezi despre mine acum, dar n-ai nici un drept să susții că aș fi fost imorală atunci. Am făcut dragoste cu tine pentru că te iubeam și nu-ți puteam refuza nimic.

Lacrimile își făcură loc printre pleoapele ei. Furioasă, își șterse lacrimile cu dosul mâinii, ignorându-l pe el și furia cu care-i strângea umărul. După un moment, concluzionă :

– Mi-ai luat totul, dar nu-mi vei lua asta. Știu că nu m-ai iubit, dar crede-mă, te-am iubit cât de mult poate iubi un copil de șaptesprezece ani.

– Și totuși te-ai măritat la scurtă vreme după ce ai fugit.

– Așa este.

Furioasă și umilită, inspiră adânc, ascunzându-și furia din ochii verzi în spatele genelor.

– Oh, uită odată toate astea, spuse ea obosită. La ce-ți mai folosește ? Nu ne va folosi la nimic să retrăim un incident sordid pe care ar fi mai bine să-l uităm amândoi. Se uită la el și, văzând furia și sfidarea de pe chipul lui, își feri privirea. Mai ales acum, când intenționezi să te însori cu Coralie Allen, nu-i așa ?

– Cine ți-a spus asta ?

– Moira Fieldgate. Merrin continuă râzând: Cred că voia să mă avertizeze. Dacă ar fi știut! Știu suficient de multe lucruri despre tine, ca nici măcar să nu mă gândesc să-mi încredințez destinul în mâinile tale.

– Și ai de gând să ți-l încredințezi în mâinile lui Ellis ?

Când văzu că ea rămâne tăcută, Blase îi ridică ochii, privirea pătrunzându-i ca un pumnal în inimă.

– Ei bine, Merrin ?

– Nu, îi spuse ea hotărâtă, amintindu-și de decizia pe care o luase cu câteva ore înainte.

Privirea lui dură și scrutătoare se îmblânzi într-o atitudine cinică și neîncrezătoare.

– Și totuși el îmi spune că-i suporți proasta dispoziție de dimineață și se întreabă cu voce tare de ce nu se însoară cu tine. Sună de parcă voi doi v-ați cunoaște foarte bine.

– Așa și este.

Ea încercă să se depărteze, dar el o opri fără efort, cu degetele relaxate în jurul gâtului ei. Dacă s-ar zbate, el imediat ar face-o să sufere.

– Dar nu sunt amanta lui, niciodată n-am fost și nici nu intenționez să fiu și nici nu intenționez să mă mărit vreodată.

– Oricum, nici el nu s-ar fi însurat cu tine. Prima lui căsătorie a fost perfectă. Din fericire, ea a murit înainte de a dispărea strălucirea. Cred că probabil dorești același gen de emoții îmbătătoare ca și prima dată, înainte de a porni într-o a doua aventură.

– Dumnezeule, chiar ești josnic ! rosti Merrin nevenindu-i să creadă cât sarcasm se simțea în vocea lui.

Blase zâmbi.

– Am avut cel mai bun profesor din lume, îi răspunse, aplecându-se și sărutând-o cu putere, aproape sufocând-o.

Când în sfârșit el se opri, buzele ei erau roșii și umflate, iar chipul alb de furie și dorință suprimată.

– Doamne, cât te urăsc ! exclamă ea.

El râse insolent, admirând devastările pe care le produsese sărutul său.

– Dar mă dorești, draga mea. Te cunosc prea bine, ca să nu observ semnele. N-ai decât să stai rigidă în brațele mele și să refuzi să-mi răspunzi la sărutări, dar pielea ți se umezește, iar capul ți se mișcă involuntar spre mine. Buzele i se subțiară din cauza durității. Și acum, pornește chestia asta și hai acasă. N-ai decât să iei mașina oricând dorești, doar să mă anunți înainte încotro mergi.

Capitolul 4

Urmă o perioadă de acalmie. Ellis avansă mult cu cartea, ținând-o ocupată pe Merrin toată ziua. După-amiezile, Blase era o gazdă perfectă, un pic distant cu Merrin, spre ușurarea ei. Cu toate acestea, îi plăcea s-o mai înțepe din când în când, dar numai ea își dădea seama de acest lucru. Încet-încet, tensiunea apărută în urma atacului lui se diminuă. Niciodată nu se va simți în largul ei în prezența lui Blase, dar Merrin începu să spere că mintea lui rațională, care coexista la un loc cu pasiunile sale intense îl făcuse să realizeze că orice răzbunare pentru vremurile trecute ar fi fost lipsită de sens.

Fu organizată o petrecere. În acea seară, Merrin lucră puțin mai mult decât de obicei și fu nevoită să se grăbească ca să fie pregătită de petrecere la ora anunțată.

Se hotărî să îmbrace ceea ce ea numea costumul de secretară. Un taior roz cu mâneci lungi peste o bluză cu guler lat și o fustă lungă. Era elegantă și distantă. Își ridică părul de pe frunte și și-l prinse într-un coc, subliniind trăsăturile fine și pielea perfectă. Încălță o pereche de sandale care-i puneau în evidență gleznele subțiri. Se machie discret și o pereche de cercei fini completă ținuta generală.

Studiindu-se în oglindă, dădu din cap mulțumită. Pentru câteva momente, privirea i se opri asupra dungii albe de pe deget care apăruse pe locul verighetei. Deși o căutase îndelung, într-o dimineață devreme, nu reușise s-o găsească. Buzele i se crispară de durere. Într-un gest impulsiv, luă verigheta mamei sale din cutia de bijuterii și și-o puse pe deget. Acum avea senzația că soțul ei era cu adevărat mort, orice urmă a existenței lui lipsind, iar sentimentul de

vină îi întunecă privirea. Dacă ar fi trebuit să ia viața de la început, se întrebă ea, cum ar fi procedat ? Cu o hotărâre de fier își spuse că, în orice caz, ar fi evitat sentimentele de autocompătimire și de autoinvinovățire. Pentru totdeauna. Tot ce avea de făcut, în viitor, era să aibă grijă să se gândească bine înainte de a face ceva, să nu se mai lase condusă de durerea și angoasa amară, care să-i rănească atât pe ea, cât și pe cei din jurul ei. Dacă nu s-ar fi măritat cu Paul, acesta ar fi trăit și azi și ar fi fost probabil căsătorit cu o fată care l-ar fi iubit cu adevărat și cu care ar fi avut copii.

În schimb, acum era mort, luându-și viața pentru că atât gelozia lui, cât și lipsa ei de iubire îl forțaseră să devină o cu totul altă persoană, în pielea căreia nu putuse trăi.

Cu o expresie controlată pe chip, Merrin ieși din cameră și porni spre salon.

– Arăți foarte distantă, îi șopti Blase la ureche când ea intră în cameră.

Era prima remarcă mai personală din ziua în care o învățase să conducă Land Rover-ul, iar asta o îngrijoră.

– Mă gândeam numai, îi răspunse ea calmă, în timp ce-și rotea privirea prin cameră, genele lungi mascându-i discret ochii.

– Gânduri negre ? o întrebă el, ridicându-și o sprânceană, tachinând-o.

Merrin ridică din umeri.

– Triste. Dar s-au dus.

– Și le poți goni așa... pur și simplu ?

Degetele lui pocniră, atrăgând atenția asupra lor – ea minionă, cu o aparență fragilă, contrazisă de forța caracterului exprimată în trăsăturile chipului, iar el înalt, puternic, dur, tipul dominator.

– Nu chiar atât de repede.

Se apropiase prea mult de ea, ca să se simtă confortabil, dar ea refuză să facă un pas înapoi. în definitiv, dacă lui nu-i păsa de impresia lăsată că ar purta o discuție intimă, de ce i-ar fi păsat ei?

– Însă, până la urmă, dispar. Să trăiești în trecut, poate fi un soi de autocompătimire.

– Iar ție nu-ți place să te autocompătimești.

Era o afirmație, nu o întrebare.

– Încerc pe cât posibil să evit acest lucru, îi răspunse tânăra.

El o luă de braț și o întoarse cu fața spre ceilalți ocupanți ai camerei, care erau grupați în fața ferestrelor în stil francez.

– Hai să-ți reînnoiești cunoștința cu familia Allen.

Încă înainte de a ajunge la jumătatea camerei, Merrin simți o privire intensă și dură. Era Coralie Allen, care devenise chiar mai frumoasă decât promitea când era copil. Era înaltă și subțire, cu trăsături frumoase, iar privirea îi era întunecată doar de resentimentele față de Merrin când văzu că Blase o atinsese.

Nu-ți face griji, ar fi vrut Merrin să-i spună, este numai și numai al tău și sper să fii la fel de dură ca și el, pentru că altfel va fi vai de tine.

Părinții Coraliei nu păreau prea în vârstă. La început nu știură ce atitudine să adopte față de ea. Vechea atitudine superioară nu se mai potrivea, și Merrin observă că nu prea le convenise să o considere una de-a lor. În cele din urmă, a trebuit să o accepte, pentru că atât Blase,

cât și Ellis au lăsat clar să se înțeleagă că și ea era un oaspete la fel ca oricare dintre ei. Cu niște ani în urmă, Merrin ar fi fost încântată să i se recunoască poziția; acum, însă, nu o încerca decât un ușor amuzament și se hotărî să fie o prezență agreabilă.

După aproape o oră, mulțumi Cerului pentru cei șase ani care trecuseră și pentru sofisticarea pe care o căpătase. Coraliei Allen i-ar fi trebuit ceva din amândouă. Fata se comporta prostește, agățându-se aproape mai tot timpul de brațul lui Blase, atât de absorbită de prezența lui, încât atunci când el se depărta, îl urmărea cu privirea, dorința ei fiind vizibilă tuturor.

Merrin își dădu seama că-i pare rău pentru fată și că era foarte supărată pe Blase. Ar fi putut s-o oprească pe Coralie să se dea atât de mult în spectacol, însă el părea s-o încurajeze. Privea frecvent cu admirație trăsăturile perfecte ale fetei, tachinând-o cu zâmbete, astfel încât, atunci când toți se așezară la masă, Coralie era roșie în obraji, iar ochii îi străluceau. Merrin o observă pe doamna Allen cum își privea fiica, după care

îi aruncase o privire satisfăcută soțului său și speră din toată inima că știau exact cu ce fel de bărbat voiau să-și mărite fata.

Față de ea se comportau cu exact atât de multă căldură, cât să nu fie lipsiți de maniere. Probabil că auziseră zvonuri despre relația ei cu Blase sau poate că erau pur și simplu snobi. Pe ceilalți invitați nu-i cunoștea și putea destul de ușor să discute cu ei, deși unul dintre bărbații însurați îi arunca priviri cam insistente, riscând să complice situația. Merrin se strecură grațioasă afară din colțul unde acesta o înghesuise, notându-și în minte ca, pe viitor, să-l evite, și rămase în jurul lui Ellis până la cină.

La început, Merrin rămase tăcută, ascultând, cu un zâmbet ușor pe buze, discuțiile amuzante care se legară la capul mesei unde stătea Hope. Zâmbetul ei păli puțin când simți privirea Coraliei, dură și intensă, peste masă.

– Se pare că ești fericită că te-ai întors, zise cu claritate tânăra, cu vocea mieroasă.

– Chiar sunt.

Ochii ei se opriră pe verigheta de pe mâna lui Merrin, apoi o privi în ochi.

– Presupun că este amuzant să reînnoiești vechile prietenii, deși sunt sigură că, ocazional, pot exista și dezamăgiri.

Așadar, auzise ceva care s-o facă suspicioasă, se vedea pe chipul ei că știa ceva, pentru că privirea îi era îngrijorată și agresivă. înțelegerea lui Merrin față de ea fu înlocuită de o ușoară iritare, însă îi răspunse cu blândețe :

– Chiar destul de des, am impresia. Oamenii se schimbă în timp și, inevitabil, se îndepărtează unii de ceilalți.

– Asta s-a întâmplat și acum ?

Dumnezeule, dar era de-a dreptul transparentă întrebarea ! Merrin îi ripostă calmă :

– Nu, dar, vezi tu, doar eu m-am schimbat. Blackrocks este exact ca în trecut, însă cât am fost plecată, m-am maturizat. Așa că, dacă cineva va fi dezamăgit, vor fi cei pe care i-am lăsat în urmă, nu eu. Pentru mine, mai nimic nu s-a schimbat.

Cuvintele ei căzură exact într-unul din acele momente de liniște de care se tem gazdele. Coralie o privi nedumerită, apoi întoarse capul

spre locul unde se afla Blase. Acesta ținea un pahar cu vin în mână și pe chip avea o expresie plăcută, dar impasibilă.

– Ai auzit ? îl întrebă Coralie cu o voce puțin cam prea înaltă. Doamna Sinclair spune că nimic nu s-a schimbat !

Își întoarse din nou privirea spre Merrin, ridicând din sprâncene.

– Când sunt o mulțime de case noi peste tot în jur – nici chiar și grădina nu mai este la fel. Ca să nu mai spun de piscină, iar Blase are un nou iaht...

– Toate acestea sunt detalii.

Merrin era furioasă pe față pentru că își lăsase nedumerirea să se vadă atât de limpede, însă, în același timp, îi părea și rău pentru ea. Când erai dominat de o infatuare atât de puternică, era destul de ușor să te porți prostește. Ea știa cel mai bine asta ! Așa încât continuă calmă :

– Oamenii care erau aici când am plecat eu nu s-au schimbat deloc. Pământul și marea nu se schimbă. Câteva detalii modificate pe ici, pe colo, dar, în general, peisajul a rămas același.

Deși marea are toane, în esență este neschimbată. Singurele două lucruri sigure pe lume – încheie ea – sunt că mareea va veni întotdeauna și că, într-o zi, cu toții urmează să murim.

Coralie rămase perplexă.

– Uf !... Sună... amuzant, spuse ea, înfiorându-se ca și cum cuvintele lui Merrin îi atinseseră o coardă sensibilă.

– Ești fatalistă, Merrin ?

Întrebarea lui Blase fu rostită pe un ton indiferent, ca și cum nu l-ar fi prea interesat răspunsul, însă ea îi simți privirea pătrunzătoare ațintită pe profilul ei.

– Presupun că da.

El așteptă, dar ea refuză să-și explice răspunsul. Ca și cum răspunsul ar fi fost un semnal, Hope începu să vorbească despre schimbările pe care anii le făcuseră în grădină, iar conversația redeveni generală. Merrin preferă să stea deoparte și nu prea participă la conversație. În mare reuși, dar se simțea inconfortabil din cauza privirilor insistente ale Coraliei.

Chiar dacă știa sau nu ce se întâmplase odinioară între ea și Blase, era clar să fata o considera o rivală. Merrin se întrebă dacă Coralie era de-o gelozie obsedantă sau era atât de nesigură pe sine încât vedea în orice femeie nemăritată o rivală.

Mai târziu, când ajunseră cu toții în salon, la cafea, lui Merrin i se oferi ocazia să afle.

– Cât ai de gând să stai aici ?

Vocea Coraliei răsună puțin cam abrupt. Se așeză lângă ea zâmbind, făcând eforturi evidente să se calmeze.

– Nu știu, răspunse Merrin. Totul depinde de Ellis.

– Ah, da.

Privirea tinerei se fixă pe Ellis, care stătea în fața draperiilor grele de culoare verde închis, cu mama ei și cu Hope, și gesticula larg.

– E un tip extraordinar, nu-i așa ? îți place să lucrezi cu el ?

– Foarte mult.

Vocea lui Merrin sună calm, dar probabil că o notă seacă îi scăpă, pentru că, în ochii negri care o priveau, se ivi un licăr de furie.

– Îți place *să lucrezi* cu el sau de el ?

Întrebarea era impertinentă, dar fata încerca din răsputeri să-i dea un aer sofisticat, încât Merrin simți simpatie față de ea. Îi răspunse mai blând decât intenționase.

– Îmi plac ambele foarte mult. Ellis este cel mai drăguț bărbat din câți am întâlnit, iar să lucrez cu el este fascinant.

– Oh... *drăguț !*

Privirea Coraliei se mută asupra lui Blase și în ochi i se citi exact părerea ei despre acest termen. Foarte proastă, după toate aparențele, comparativ cu atributele mult prea virile ale lui Blase. O scânteie de încântare străluci în ochii ei negri și zâmbi, apoi întoarse privirea spre chipul impasibil al lui Merrin. Râzând ușor, spuse :

– Chiar pare drăguț. Crezi că este important ca un bărbat să fie drăguț ? Dacă, să zicem, l-ai considera drept un posibil soț ?

– Foarte important.

Acum vocea lui Merrin sună foarte sec. Puse cu mare grijă ceașca goală și farfurioara pe o măsuță de lângă ea, apoi adăugă :

– Sunt sigură că am citit undeva un studiu efectuat în rândul femeilor măritate, în care una din întrebări era ce atribute caută la un bărbat, iar răspunsul cel mai frecvent, în capul listei, era respectul.

– Sunt de aceeași părere, răspunse Coralie, vizibil plictisită. Bineînțeles, tu trebuie să știi acest lucru. Ai fost măritată, nu-i așa ? Mama mi-a spus că ești divorțată.

– Nu-i adevărat.

A fost o coincidență, trebuia să fi fost o coincidență, deoarece Coralie își coborî vocea așa încât nimeni să nu audă ce spunea, dar când Merrin își ridică privirea, îl văzu pe Blase privind-o și continuă :

– Paul a murit într-un accident de mașină.

Blase îi spuse ceva doamnei Allen și traversă camera îndreptându-se spre ele. Era patetic să vezi cum chipul Coraliei se lumină brusc. Bătând ușor cu palma în perna sofalei de lângă ea, zise veselă :

– Vino și spune-ne părerea unui bărbat asupra acestei probleme, Blase. Doamna Sinclair tocmai mi-a spus că ea consideră bunătatea ca

fiind cea mai importantă calitate la un bărbat, în căsnicie. Ceea ce ne-a condus la deducția că, fie soțul ei a fost un soț excelent și-i va fi greu să găsească pe cineva care să-l înlocuiască, fie că, dimpotrivă, a fost exact contrariul și se teme să nu facă de două ori aceeași greșeală. Ce părere ai?

Încerca cu disperare să fie vorbăreață, ca un copil care încerca să se dea mare într-un grup nou de prieteni. Merrin observă afecțiunea de pe chipul lui Blase când o privi, afecțiune care se transformă în altceva când își mută privirea de pe chipul fetei care râdea încântată, spre chipul ei.

– Era foarte tânăr, nu-i așa ?

Merrin încuviință din cap, iar el continuă :

– Tinerii rareori sunt buni.

Coralie se bosumflă, reușind să-i câștige din nou atenția.

– Nu-i frumos din partea ta, Blase, să spui așa ceva ! Nu crezi că eu sunt bună ?

El rânji și o mângâie ușor pe obraz, tachinând-o:

– Ești o mâță hotărâtă, cu o voință puternică și cu gheare ascuțite, iar bunătatea ar fi ultimul atribut pe care m-aș gândi să ți-l asociez.

Din strălucirea febrilă ce apăru în ochii Coraliei, se putea observa că ea considera aceste cuvinte un compliment de cel mai înalt nivel. Din nou lui Merrin i se făcu milă de ea. Odinioară și ea reacționase la fel la cea mai mică atingere a lui, tânjind mereu după el, flăcările mistuindu-i inima și corpul când se afla în preajma lui. Tot timpul trebuise să-și ascundă emoțiile, pentru că Blase considera că n-ar fi fost înțelept ca relația lor să devină publică. Evident că nu era cazul și acum. Coralie era atât de transparentă, gura și ochii avizi după el, degetele strângându-i mâneca, liniile tinere ale corpului ei tânjind după el, fără a se sinchisi de prezența celorlalți. Dumnezeu s-o ajute dacă nu se va mărita cu el, pentru că era la cheremul unei dorințe care o înlănțuise complet.

– Ei bine, tu nu ești nici măcar pe departe bun, protestă fata, râzând. Iar dacă eu sunt crudă, tu ești un demon și știi foarte bine asta! Privirea ei se mută pe Merrin. Păreți șocată, doamnă Sinclair ! Credeți că am fost nebună că m-am îndrăgostit de cineva atât de crud ca Blase?

Genele lui Merrin se ridicară și pe buze îi apăru un zâmbet îngăduitor. Ochii ei se mișcară fără să vrea să-i întâlnească pe ai lui; sfidarea iradia din profunzimile verzi ale acestora. Răspunse ușor:

– Tuturor ni se îngăduie să fim nebuni din când în când, Coralie. Cel mai important lucru este însă să nu faci aceeași greșeală de două ori.

Ignorând privirea nedumerită a fetei, Blase o întrebă încet pe Merrin :

– Asta ți s-a întâmplat ție, Merrin ?

Ea înălță ușor din umeri.

– Am făcut o mulțime de greșeli, dar până acum n-am repetat nici una.

După o clipă de tăcere, el o întrebă :

– Niciodată ?

Inflexiunea batjocoritoare din glasul lui rămase în aer ca o sfidare.

– Niciodată, repetă ea cu fermitate, uitându-se la el cu o privire dură ca oțelul.

Atunci el zâmbi și-și lăsă privirea spre chipul încântător al Coraliei.

– Crezi că-i vorba despre noroc sau despre înțelepciune ? întrebă el, simțindu-se clar ironia

în vocea lui profundă. Mă întreb dacă mai există cineva pe lume care să mai poată face o afirmație cu atâta siguranță.

Coralie nu prea putea fi învinuită că nu-i plăcea întorsătura pe care o luase discuția, aceasta fiind peste capacitatea ei de înțelegere. Totuși, zâmbetul lui îi readuse buna dispoziție într-o clipă.

– Nu ! exclamă ea, dându-și seama că venise momentul să intre din nou în centrul atenției. Eu repet aceleași greșeli la nesfârșit. Sunt sigură că toți facem la fel. Cu siguranță vă înșelați, doamnă Sinclair.

Merrin se simți iritată și întristată de ascendentul total pe care-l avea Blase asupra copilei, pentru că era doar o copilă. Poate că, gândi ea dezgustată, el avea nevoie de cineva care să-i fie complet subjugat, ca să-i alimenteze ego-ul. Dar rațiunea îi răspunse că un om cu atâta siguranță de sine, cum era el, n-avea nevoie de nici un fel de adorator care să-i hrănească ego-ul și că adevărul era, pur și simplu, că oricărui bărbat i-ar fi plăcut prezența încântătoare a

Coraliei, pe lângă faptul că ferma familiei Allen urma să-i revină ei moștenire, fiind unicul lor copil.

Hotărând că nu va mai rămâne, ca să fie batjocorită în continuare, zâmbi, afișând o expresie jovială, și spuse :

– Ei bine, cu toții avem micile noastre iluzii. Poate că asta este iluzia mea. Și acum, vă rog să mă scuzați, merg să văd de ce Ellis pare că vrea să-și ia zborul.

Blase se ridică în același timp cu ea și, pentru un moment, rămaseră amândoi în picioare, privindu-se reciproc. Lui Merrin i se tăie răsuflarea și păli când văzu concentrația urii din ochii lui.

– Fugi ? o întrebă și chipul îi deveni indescifrabil.

– Nu, îi răspunse ea cu o voce ușor răgușită, îndepărtându-se cu capul sus și cu spatele atât de drept, încât o dureau toți mușchii.

O clipă durerea o lovi, strângându-i inima și făcând-o să se împleticească ușor.

Se pare că Ellis o urmărise cu privirea; brațul lui o prinse de talie și o susținu, după care o eliberă spunând :

– Prea mult vin în sos, Merrin ?

Ea râse, străduindu-se să se relaxeze.

– Se pare că da. Delicios, totuși, nu-i așa ?

– Minunat. El zâmbi. Crezi că ai putea face rost de rețetă de la faimoasa menajeră a lui Blase?

– Tu ai avea șanse mai mari decât mine.

Ellis era un bucătar talentat, care-și pregătea singur mâncarea și putea vorbi ore întregi despre modul în care se prepară o supă. În multe privințe soțul ideal, gândi Merrin, și se întrebă, nu pentru prima oară, de ce nu simțea altceva decât o profundă afecțiune pentru el. Lipsea complet acea scânteie caracteristică atracției fizice.

Fără să vrea, privirea îi alunecă spre locul unde se afla Blase și văzu cum chipul lui frumos, luminat de râs, privea în jos spre Coralie. Ca și cum i-ar fi trimis un mesaj, el se întoarse și se priviră un lung moment, privirea lui fiind dură și fioroasă. Coralie spuse ceva, apoi se agăță de brațul lui. Urmărindu-i privirea, o văzu pe Merrin și se încruntă la ea. Trebui să facă un efort enorm să-și întoarcă capul și să rupă acel contact vizual.

– Vrei să mergi acasă ?

Vocea lui Ellis răsună pe un ton jos, doar pentru urechile ei. Ea înghiți în sec.

– Nu, la dracu' cu toate astea !

Sfidarea prinse a-i străluci în ochi, mândria și forța radiindu-i pe chip. Zâmbind, spuse pe un glas dulce :

– Încearcă numai să-mi păzești spatele. Sunt prea multe cuțite ascuțite în jur care abia așteaptă să mă înjunghie !

El ridică dintr-o sprânceană, dar privirea îi rămase compătimitoare.

– Am observat și eu. Toți par îngroziți de prezența ta. Ce-ai făcut ultima oară înainte să pleci de aici ? Ai jonglat cu cocktail-uri Molotov sau ce ?

– Aceasta e impresia, nu ?

Cu fața luminată de un umor răutăcios, Merrin se întoarse spre Hope, care se apropia de ei cu chipul împietrit într-o expresie calmă ce-i ascundea, de fapt, stânjeneala. Lui Merrin îi trecu prin minte că mătușa lui Blase ar putea-o considera o amenințare la adresa viitoarei căsătorii, cu care era vizibil de acord. Ceea ce însemna că știa despre relația lor sau o bănuia.

Ar fi fost amuzant să-i spună de-a dreptul că ar fi preferat o călătorie în iad, decât să-l lase din nou pe Blase să se apropie de ea, dar bineînțeles că nu putea face asta. Hope ar fi fost de-a dreptul șocată, dacă ar fi auzit așa ceva. Ironia o făcu pe Merrin să zâmbească și spuse cu blândețe :

– Ellis tocmai se întreba dacă ar putea fura de la Moira rețeta sosului.

– Oh ! Hope părea mirată. Păi, poți încerca, Ellis, dar sunt sigură că Merrin te-a avertizat că Moira nu-și dezvăluie secretele rețetelor.

– Ar putea să se dea bine pe lângă ea... Spune-i că-ți pregătești singur mâncarea și că orice ar putea aduce o variație, ar fi minunat.

Merrin intenționase ca sugestia ei să fie o glumă, dar Hope o luă în serios și spuse, dând din cap :

– Da, ai putea, Ellis. Dar chiar îți gătești singur mâncarea ? Credeam că ai o menajeră.

Privirea îi alunecă spre Merrin, dând de înțeles că ea credea că Merrin combina munca de secretară cu cea de amantă.

Ellis spuse încet :

– Am o doamnă care vine în fiecare zi, dar aceasta are patru băieți adolescenți și un soț care muncește din greu la o moară. Părerea ei despre un meniu este că acesta trebuie să conțină mulți carbohidrați, așa că prefer să-mi gătesc singur.

– Odinioară, Merrin era o bucătăreasă destul de bună, adăugă Hope.

Ochii lui Ellis străluciră.

– Chiar așa ? Ți-ai ascuns talentele de mine, Merrin ? De ce nu mi-ai pregătit până acum nimic ?

– Pentru că-mi ocupi tot timpul cu manuscrisele tale, replică ea, și nervii i se relaxară când simți protecția lui necondiționată.

Mai târziu, când aproape toți plecaseră, cu excepția familiei Allen, se gândi la sentimentul de siguranță pe care-l avea totdeauna alături de Ellis. Poate că se datora faptului că între ei doi nu era nimic altceva decât o prietenie strânsă. Siguranță și bunătate, gândi ea, privindu-l cum discuta în liniște cu domnul și doamna Allen. Cu câteva momente în urmă, Coralie îl trăsese după ea în bibliotecă pe Blase, ca să-i arate ceva, deși

acesta nu prea avusese chef, și astfel o parte din tensiunea care o apăsase pe Merrin dispăru.

În tăcere, ieși pe terasă. Era o noapte calmă, mai rece acum, că se apropia toamna, și totuși încă fără nici o urmă de răcoare care să amintească de viitoarea iarnă.

Un fior melancolic îi atinse pielea. Fără să vrea, gândul îi zbură la Blase. Viața plină de dragoste ar fi putut fi suportabilă, dar unde putea găsi așa ceva? În tinerețe crezuse, în inocența ei, că acea fericire pasională pe care o simțise alături de Blase fusese dragoste, dar nu același lucru se putea spune și despre el. Și Paul îi oferise dragoste, jurându-și că era suficient ca să depășească faptul că purta în pântece copilul altuia și că, momentan, nu-și dorea decât să-l placă, până când va ajunge să învețe să-i întoarcă aceleași sentimente.

Nici măcar acum nu se putea gândi la el fără remușcări și fără să se autoînvinovățească. N-ar fi trebuit niciodată să se lase convinsă să se mărite cu el. În apărarea ei nu putea spune decât că, probabil, trădarea lui Blase, cruzimea lui și descoperirea sarcinii o făcuseră să nu mai judece corect.

Își revenise destul de repede, dar, în ciuda tuturor eforturilor, nu putea să nu se ferească, să-și ascundă aversiunea instinctivă față de atingerea lui Paul, iar ceea ce urmase, fusese la fel de inevitabil ca sfârșitul unei tragedii grecești.

Pierdută în gânduri, probabil că auzise vocile de ceva vreme, dar îi trebui un timp ca să devină conștientă de ele. Când, în sfârșit, le auzi, făcu un pas înapoi în spatele unei coloane, sperând să nu fie văzută. Dacă ar fi apărut acum, ei ar fi presupus că trăsese cu urechea încă de când se apropiaseră, iar Blase ar fi privit-o din nou cu acea sfidare care o enerva la culme. Aruncând o privire scurtă, observă că nu s-ar fi putut întoarce înapoi în cameră fără să fie văzută. Stăteau amândoi, unul lângă celălalt, la baza scării, la numai câțiva metri de ea. Fusese oarecum un miracol că nu-i fusese observată retragerea. Reveria îi fu întreruptă de glasul ascuțit al Coraliei.

– Scapă de ea, Blase, îi ceru aceasta. Nu-mi place.

Vocea profundă a lui Blase era mult mai greu de înțeles, dar era evident că acesta încerca s-o liniștească, ținând un braț în jurul umerilor ei. Merrin închise ochii.

– Caută în permanență să creeze probleme. Am văzut-o cum te privea ! Știu totul despre voi, când a stat aici ultima oară. Încă te mai dorește, Blase !

Probabil că el ridicase capul, pentru că următoarele cuvinte au răsunat foarte clar – prea clar pentru cineva care nu voia să le asculte conversația.

– Nu-i cazul să fii geloasă, Coralie.

– Nu pot să cred. Oh, știu că nu-ți pasă de ea, nici n-arată chiar atât de bine, dar sunt convinsă că încă mai este îndrăgostită de tine.

El râse.

– Câtă imaginație !

– Nu mă lua în râs ! exclamă Coralie supărată și oarecum disperată, observă Merrin.

Nu mai putea asculta. Își astupă urechile, își plecă ușor capul și închise ochii, strângându-și pleoapele cu putere, dorindu-și ca cei doi să plece.

Poate că gândul ei îi convinsese. După câteva momente, vocile li se stinseră în întuneric. Precaută, Merrin deschise ochii, văzu că-i singură și se strecură înapoi în salon, cu inima bătându-i puternic în piept.

La puțin timp după aceea, cei doi reveniră în cameră. Aruncându-le o privire scurtă, Merrin observă că Blase reușise să gonească temerile Coraliei, pentru că aceasta era îmbujorată și radioasă, ținându-se de brațul lui cu acea intimitate ciudată a unei femei care tocmai fusese sărutată cu pasiune.

După câteva minute, familia Allen se hotărî să plece. Hope și Blase îi conduseră până la ușă și camera deveni deodată tăcută. Merrin oftă și se întoarse spre Ellis.

– E ceva în transcrierea manuscrisului tău care ar trebui revăzut, începu ea și se opri când se iscă o mică hărmălaie în fața ușii de la intrare.

– *L'enfant terrible,* murmură Ellis cu acel accent franțuzesc al lui de-a dreptul execrabil.

Merrin zâmbi, privindu-l pe sub gene.

– Este foarte frumoasă, spuse ea încet.

– E prea mare pentru creierul pe care-l are. Râse când văzu expresia ei șocată. Nu fi ipocrită, draga mea. Știi foarte bine că, în acest corp încântător, se ascunde un copil lacom și cam prostuț, și asta-i tot. S-o ferească Dumnezeu să se mărite cu Blase ... nici nu va ști ce a lovit-o.

Merrin ridică din umeri.

– Cred că e ceva deja stabilit.

– Cei cu care ai vorbit au vrut să fie siguri că știi? Ellis ridică sprâncenele și o privi pătrunzător. Mă întreb de ce ? continuă el. Ar fi trebuit să știe că nimic nu este sigur cu Blase. El este propriul său stăpân.

– Ei bine, dacă nu-i așa, atunci nu-i decât un simplu flirt și va sfârși prin a-i frânge inima fetei.

– N-are inimă. Îl dorește, dar poziția și banii lui cred că au un cuvânt greu de spus în această privință. Am impresia că ea se vede deja în postura de doamnă a conacului, dând ordine în timpul zilei și bucurându-se de delicii sexuale în fiecare noapte. Nu crezi că Blase merită mai mult decât atât ?

Merrin își întoarse capul în așa fel încât privirea lui pătrunzătoare să nu-i vadă decât ceafa. O răceală ciudată în capul pieptului o făcu să-i tremure ușor vocea, când răspunse :

– Poate că este tot ce-și dorește. Plus pământurile familiei Allen, bineînțeles.

– Tu chiar îl urăști, așa-i ?

Neputând vorbi, înclină din cap, sperând ca el să lase deoparte acest subiect dureros.

– Ai grijă, Merrin, o avertiză el foarte serios. Fii foarte atentă. Ura și iubirea sunt două emoții gemene, aproape identice ca efect.

Brațul lui din jurul umerilor ei era foarte cald și reconfortant, iar ea-și sprijini pentru un moment capul de el, după care se depărtă. Întâlni privirea rece și distantă a lui Blase, care o urma pe Hope în cameră. Merrin își ridică bărbia. Lângă ea Ellis spuse leneș:

– Ce-a fost cu toată tevatura de mai devreme? Parcă ar fi încercat cineva s-o arunce în piscină.

Blase își arătă dinții într-un zâmbet ce păru mai degrabă un rânjet :

– Îi este frică de întuneric.

– Probabil că îi limitează mult mișcările, rosti Ellis pe un ton placid, invitându-l pe Blase să destindă atmosfera apăsătoare din cameră.

După o clipă, Blase zâmbi, zicând :

– Ah, nu, deloc. Intră în panică doar dacă este lăsată singură. Compania îi diminuează teama.

Privirea lui alunecă spre profilul îndepărtat al lui Merrin.

– Norocoasă fată, spuse ea cu o voce plată. Se pare că nu-i chiar atât de limitativă situația.

Hope interveni, profitând de momentul de liniște, și făcu o observație despre acea seară, apoi Blase oferi un ultim pahar, care a fost refuzat de toți, iar cinci ore mai târziu Merrin era tot cu Ellis în birou, clarificând un paragraf ambiguu.

După alte zece minute, era înapoi în camera ei, masându-și încet ceafa. Căscând, își dădu seama că era atât de extenuată de parcă ar fi alergat la maraton, se dezbrăcă, își puse hainele pe umeraș și îmbrăcă o cămașă de

noapte. Vara dormea goală, dar acum era destul de rece ca să poarte cămașă de noapte. Se duse în baie să se demachieze și, privindu-și reflexia în oglindă, își aminti de trăsăturile frumoase ale Coraliei.

Nu avea motiv să se plângă de trăsăturile ei. Știa că era atractivă, chiar drăguță, însă, pe lângă Coralie, cădea în anonimat. N-are importanță, spuse ea cu severitate imaginii din oglindă, apoi se spălă pe dinți și se întoarse căscând în dormitor, cu o mână dându-și pe spate părul de pe frunte. Deodată realiză că patul era deja ocupat.

Blase stătea întins pe patul ei, între perne, cu mâinile sub cap și pleoapele închise, în așa fel încât să nu-i poată vedea expresia din priviri, ci numai masca de pe chip. Ar fi trebuit să arate ridicol între așternuturile din satin în culori vii, feminine, dar nu era așa. Pericolul radia din fiecare linie a corpului lui, iar când deschise ochii să o privească, Merrin fu străbătută de un fior de groază. Își ridică bărbia sfidătoare.

– Ce dracu' faci aici ?

– Te așteptam. O măsură cu privirea lui insolentă, din cap până-n picioare. Apoi adăugă : A meritat așteptarea.

– Oh, replica veche de o grămadă de vreme !

Merrin rămase în expectativă, destul de departe de el ca să n-o poată prinde, gata de fugă.

– Vrei să pleci ?

– Ți-a făcut plăcere să ne spionezi ?

La început nu-și dădu seama despre ce vorbea, însă, după câteva secunde, realiză la ce se referea și roși, simțindu-se vinovată.

– Nu, mi-a displăcut profund. Oricum, n-am auzit cine știe ce. Imediat ce am realizat ce se întâmplă, am închis ochii și mi-am astupat urechile. Crede-mă, nu-mi face plăcere să trag cu urechea.

El nu o crezu și zâmbi sfidător, dându-i de înțeles acest aspect. Mișcându-se atât de repede încât ea abia apucă să facă un singur pas înapoi, el se ridică de pe pat, prinse mâinile care încercau să-l zgârie pe față și i le duse la spate, lipind-o de corpul lui încordat.

– Ai un efect puternic asupra mea, îi șopti el.

Merrin își smuci capul pe spate, încercând să-l muște de bărbie. Dar Blase era mult mai rapid și când, disperată, încercă să-l lovească în vintre, acesta o prinse când ea se dezechilibră și o aruncă pe pat, ținând-o acolo prin simpla greutate a corpului său.

Fața îi era presată de umărul lui. începu să creadă că o să se sufoce când mâinile lui începură să-i descheie cămașa de noapte. Panicată, îl mușcă de mușchiul tare al umărului, își eliberă mâinile și începu să-l lovească, zbătându-se în agonia fricii și urii.

Trupul lui masiv se răsuci puțin, dându-i aer.

– Taci din gură, murmură el și o sărută.

O sărută cu pasiune până când ea capitulă. Lacrimile începură să i se prelingă pe obraji. El îi sărută ochii închiși și-i cuprinse umerii cu brațul.

Merrin rămase nemișcată în timp ce el îi urmărea lin, cu degetele, curba maxilarului și a gâtului. Mângâierea era ciudat de blândă, după ce-i făcuse cu câteva clipe în urmă. Aroma slabă

a coniacului pe care-l băuse la cafea era amestecată cu o notă subtilă de after-shave, amplificându-i parfumul masculin care-i amintea lui Merrin cu claritate de momentele pe care le petrecuse, cu ani în urmă, în brațele lui, exact ca acum.

Printre buzele umflate și înroșite, spuse obosită :

– Blase, te rog, nu face asta. M-ai făcut destul să sufăr.

– N-ar fi trebuit să mi te opui.

Ea își întoarse capul într-o parte în pernă, înfiorată de nota amenințătoare din vocea lui.

– Același lucru îl spun toți violatorii.

– N-am de gând să te violez, îi spuse el în șoaptă, gura lui urmărind încet linia gâtului ei.

Genele lui Merrin se ridicară brusc. Pentru prima oară îl privi, citind hotărârea implacabilă din ochii lui. O cuprinse frica, rece și intensă.

– Atunci... ce faci ? îl întrebă ea cu vocea îngroșată fără să vrea din cauza mângâierilor lui.

– Ai să vezi.

Blase își plecă din nou capul și o sărută iar, însă de această dată fără dorința de a o face să sufere, doar cu o dulceață seducătoare.

– Biata de tine, spuse el când ea oftă. Îmi pare rău.

Iar gura lui prinse a se mișca din nou cu blândețe pe pielea ei, mângâind-o, atingând-o ca și cum ar fi fost cea mai frumoasă ființă de pe pământ.

Dorința, profundă și puternică, îi cuprinse pântecul, întregul sistem nervos îi fu străbătut de flăcări, iar ea începu să se zbată ca să scape, să nu mai fie prinsă niciodată în mrejele lui.

– Nu... murmură ea și vocea îi răsună înaltă și înspăimântată, în timp ce mâinile lui îi cuprinseră talia ridicând-o mai sus pe perne.

O ținu strâns de mâini, astfel încât împotrivirea ei nu-l împiedică deloc să-i simtă curbele dulci ale sânilor. Nu se grăbi. Tachinând-o, mângâindu-i cu buzele talia îngustă și zveltă, sărutându-i umerii, gâtul și gura, dar întorcându-se de fiecare dată la sânii ei.

Pupilele i se dilatară, buzele îi tremurau. Merrin privi în jos la părul auriu închis, urmărind capul lui cum se ridică spre al ei. încet, atât de încet încât nici nu-și dădu seama, pumnii i se relaxară. Blase scoase din gât un sunet ușor satisfăcut și-i eliberă mâinile, cuprinzându-i umerii cu ambele mâini.

Inima lui Merrin bătea cu putere sub buzele lui. Tremurând, plină de pasiunea pe care nu mai era în stare s-o controleze, îi atinse capul, petrecându-și degetele prin părul lui și ținându-i strâns capul la piept.

– A trecut atât de mult timp, murmură el, ridicându-și capul să o sărute ușor pe gât. Atât de mult timp, draga mea. Sărută-mă.

De data aceasta, ea îi răspunse la sărut, pierdută în norul pasiunii, corpul răspunzându-i la fiecare mișcare a lui, dorindu-și să se piardă în extazul pe care numai el i-l putea oferi.

Degetele ei se împleticiră în nasturii cămășii, reuși să-i descheie, apoi își petrecu mâinile peste mușchii lui încordați de dorință. Blase zâmbi cu

buzele lipite de gâtul ei și o mușcă de lobul urechii în timp ce ea îi explora corpul, înnebunită de atingerile și mângâierile lui.

– Ce vrei ?

Vocea lui răsună răgușit; când îi desfăcu catarama curelei, îl simți tremurând.

Uitând de orice instinct de autoapărare, ea îi spuse :

– Pe tine te vreau.

– Arată-mi.

Mâinile ei alunecară pe spatele lui. Merrin se arcui, trăgându-l peste ea. Brațele lui o striviră; un lung moment rămaseră așa, îmbrățișați.

Apoi el se depărtă și o întrebă răgușit :

– Tot mai ești sigură că niciodată nu faci aceeași greșeală de două ori, Merrin ?

Sfârșitul volumului 1